ویده ضمیره! بیداریږي کله!؟

وامعتصما!

د وخت معتصم او محمدبن قاسم ته د فاطمې النورۍ او عافیې صدیقي چیغې او فریادونه!

لیکوال:

نقیب الله «احمدي»

کال: ۱۳۹۷

د کتاب ځانگړنې:

د کتاب نوم: وامعتصما!

لیکوال: نقیب الله احمدي

اړیکه: ۰۷۹۰۳۳۷۷۳۳- naqibullahahmadi085@gmail.com

واټساپ: ۰۰۹۰۵۳۸۹۳۰۴۷۳۸

خپرندوی: مومند خپرندویه ټولنه – جلال اباد

برېښنالیک: Momand.books@gmail.com

کمپوز چارې: پخپله لیکوال

ډیزاین چارې: خپله لیکوال

پښتی ډیزاین: ایملیار ساجد

لومړی چاپ: ۱۳۹۳ لمریز

چاپ وار: دویم ـ ۱۳۹۸

د چاپ شمېر: ۱۰۰۰ ټوکه

چاپځای: د مومند خپرندویې ټولنې تخنیکي څانگه

پتې

د چاپ حقوق له لیکوال سره خوندي دي.

ننگرهار: عبدالمجید مومند کتابپلورنځی – مخابراتو څلورلارې

اړیکې: ۰۷۰۰۶۲۶۱۶۱ – ۰۷۷۷۶۲۶۱۶۱ – ۰۷۸۱۶۲۶۱۶۱

کابل: اصلاح افکار کتابپلورنځی / دارالسلام کتابپلورنځی / مستقبل کتابپلورنځی / پکتوس کتابپلورنځی / اکسوس کتابپلورنځی/ سروش کتابپلورنځی / الحرم کتابخانه. **پکتیکا:** مجاهد کتابپلورنځی/ اریانا کتابپلورنځی. **کندهار:** امیر کروړ کتابپلورنځی / افغان کتابپلورنځی/ عرفان کتابپلورنځی. **خوست:** غرغښت کتابپلورنځی / رحیمي کتابپلورنځی/ سباوون کتابپلورنځی/ ژوندون کتابپلورنځی/ ابدالي کتابپلورنځی/ لېوال کتابپلورنځی/ شیخ زاید کتابپلورنځی .**هلمند:** سیدجماالدین کتابپلورنځی / تاج منور کتابپلورنځی./ **پکتیا:** علمي کتابپلورنځی/ روحاني بابا کتابپلورنځی.**غزني:** قیومي کتابپلورنځی / جدید کتابخانه / خواجه عبدالله انصاري کتابخانه. **لوگر:** فاروقیه کتابخانه. **لغمان:** یونس کتابپلورنځی. / **مزار شریف:** ثقافت کتابپلورنځی.

بسم الله الرحمن الرحیم

ډالۍ!

هغو مظلومو خویندو ته! چې د حیا لوپټې یې خیرې- خیرې شوې دي، موسکاګانې یې تروږل شوې او د زندان د تورو تمبو تر شا د معتصم د ورتلو په انتظار شپې سبا کوي.

د امت هغو پتمنو لوڼو ته! چې ایمان او غیرت یې د حیا او عفت د پردو تر شا معصومې مسکاګانې تاندې ساتلې دي.

هغو شازلمو ته! چې د خپلو خویندو د عزت ساتلو لپاره یې خپلې خیالي ځوانۍ په اورونو لولپه کړې.

احمدي

پر دې کتاب د انقلابي شاعر ښاغلي اکرام الدين مفتون صاحب د زړه درد!

چې کوم قـام د بې دينۍ په خوب ويده شي
د تـذليـل او تبـاهـۍ په خـوب ويـده شـي

د کـشـرانـو افـتـخـــار بـې غــيـرتــي شي
چې مشـران د فحـاشۍ په خوب ويده شي

جينـکـۍ بـه خـود تـرخې زولـنـې ګـالـي
چې ځـوانان د غـلامۍ په خـوب ويـده شي

اې مـفـتـونـه بــربـــادي او غـــم خـــو دا دی
چې ضمير د بې غمۍ په خوب ويده شي

مفتون

د موضوعاتو فهرست

د دردونو او ویرونو انځور .... ت

د لیکوال خبرې .... خ

د هغې نجلۍ فریاد چې د هندوستان تاریخ یې بدل کړ! ۱

ناهیده ۱

وا معتصما ! ۱۳

د ابو غُریب له زندانه د وا معتصما ! چیغې او فریادونه..................... ۱۷

د شهیدې فاطمې په وینو سور لیک ۳۱

ډاکټره عافیه صدیقي د بشري ځناورو په منګولو کې.......................... ۴۱

د ګوانتنامو وحشت ۵۱

دوې بد نصیبې ۵۹

د اسلامي نړۍ د مظلومیت انځور ۶۵

پلار او څلور لوڼې ۶۵

بوسنیا.. ۶۷

فلسطین ۶۹

د دردونو او ویرونو انځور

پوهاند استاد فضل ولي ناګار

د ختیځ نومیالي فیلسوف، شاعرِ اسلام علامه اقبال(رح) پرځای ویلي:

چـو میـگویم مسلمانم بلرزم
کـه دانم مشـکلات لااله را

موږ ته د اسلام سپېڅلی دین د یوه میراث په ډول پاتې دی، او دا رښتیا ده، چې پلار ګټلي زوی ته اسان وي. مسلمان کېدل خو یواځې دا نه دي، چې خوره، څکه، څو بدني عبادات ترسره کوه او نور هېڅ غم مه کوه. نه؟ د ((امت وسط)) مسؤلیت ډېر دروند دی. که له یوې خوا راته د انسان په حیث د خلافت ربړه را تر غاړې ده، نو له بل پلوه د ((الهي پیغام)) پلي کول مو د مسلمان په توګه غایي هدف دی. او ددې لپاره باید دنبوي مبارکو لارښوونو یوه ځلیدونکې هینداره ((تخلقوا بأخلاق الله)) شو. یو ځل بیا د حضرت اقبال ملکوتي چغه او خپل مکلفیت سره پرتله کوو:

یه شهادتگه الفت مین قدم رکهنا هي
لوگ اسان سمجتهي هو مسلمان هونا

دا خو د مینې په شهادتځې کې قدم ایښودل دي. خلکو مسلماني ډېره اسانه ګڼلې ده. دا دکوم مسلمان مفکر وینا ده، چې د اسلام شاهین دېرش کاله په مکه معظمه او مدینه منوره الوتنې وکړې، او بیرته اسمان ته والوت. اسلامي نړۍ چې څومره کمونیزم وسوځوله، او نن یې څومره غربي دیموکراسي زوروي. دا له هیچا نه پټه نه ده. زه نه پوهېږم، چې موږ غوندې مسلمانان به یوائې په ځان ساتنه او یا پر دې عذر چې بې وسه یو، د مسؤلیت له ستر احتسابه وژغورل شو؟ نه هیڅکله نه؟.

تاسو باور وکړئ، چې له دې څو پاڼو لوستلو وروسته خو زما اول له خپل ځانه او بیا له ټولې اسلامي نړۍ خوا بده شوه، او په دې وویریدم، چې اسلام چېرته او موږ چېرې، موږ ددنیا د ډېر لږ ژوند لپاره تلپاتې اخرت هېر کړی دی. داسې ونشي؟، او داسې به خامخا کیږي، چې د سرغړوونکو او زموږ غوندې د تشو کالبوتونو بې احساسو پر ځای د الهي[ج] سنت له مخې متبادل امت او خلک راځي. ځکه الله تعالی د خپل دین د ساتنې ژمنه کړې ده.

خو له دې سترې نيمگړتيا سره سره لا د امت په خوږلن کې د سکروټو ځو بڅري شته، چې د اور اورکو غوندې رڼا کوي، او هغه د حمزه بابا خبره:

د ځپې غوندې چې ورک شم په امو کې
د توپان غوندې را پورته په اټک يم

زلمي ليکوال او روښاندي ښاغلي نقيب الله ((احمدي)) زموږ له روان ناورين نه د اسلامي امت د ويښتابه لپاره د دردونو، زگېروو او زخمونو يو څو بېلگې را ټولې کړې او هغه يې د ماضي په تناظر کې تحليل کړې دي. هغه چې ويده ضميرونه بيدارولی او ويښو ته د غيرت پارونې يو ستر پيغام لري. ليکنۍ ژبه يې روانه، ساده او د ليکوالۍ پر بنسټونو برابره ده. داسې چې له بلاغت سره د ابلاغ بهير په ښه توگه پر مخ وړي، او کله کله خو يې جملې او ترکيبونه دومره لوړ پيغام پر اوږو واخلي، چې د لويو پوهانو وجيزه ترې جوړه شي: ((د يوه ولس د عظمت تاريخونه تل په هغو وينو ليکل کېږي، چې تويدلو ته بې تابه وي، کله چې وينې وچې شي، اوښکې بيا نه پکاريږي)).

يو ځل د روسانو د يرغل پر وخت د پاکستان مشر مرحوم جنرال ضياءالحق ويلي وو، چې د افغانانو ددې سترو قربانيو د قلمبند کولو

لپاره خو د يوه ((نسيم حجازي)) اړتيا ده. دا خبره سمه وه، افغانانو چې د روسانو پر ضد کومې قربانۍ ورکړې، نن سبا ورته څوک هيڅ ارزښت نه ورکوي. دا ځکه چې موږ يوه سالمه جهادي رهبري او داسې قلموال نه لرل، چې دغه د ((پېړۍ معجزه)) د هنر په ژبه تلپاتې کړي.
زه د درانه قلموال ښاغلي نقيب الله ((احمدي)) په تندريز احساس کې د ويښتابه ولولې څپاندې وينم، او که دغه بهير همداسې د زړه په وينو خړوب وساتي، نو د هيواد د مستقبل پر افق به د ځليدونکي ((سبا ستوري)) غوندې هر سپېده چاود په وړانگو وي.

دده د فن د ابديت په هيله

ناگار

پوهنتون مېنه

۱۳۹۳/۱۱/۲۶

د لیکوال خبرې

د زمکې پر مخ تقریباً درې نیم میلیارده مسلمانان اوسېږي خو دوی یو خپلواک اسلامي نظام نه لري. ډېره د افسوس خبره ده، چې د میلیاردونو مسلمانانو دین د نړۍ په کومه څنډه کې نه دی حاکم هر مسلمان ته په کار ده، چې د اسلامي نظام د راتلو لپاره کار وکړي. لږ تر لږه خو باید د محکومې اسلامي نړۍ درد په زړو کې ولري، ما هم د اسلامي امت د پاک لمنو لوڼو د حسرت فریادونه او د خپل زړه دردونه انځور کړي دي. د دې لیکنې د لیکلو وجه دا وه چې د مکتب په یوولسم ټولګي کې وم نو یوې ترانې به مې زړه سخت درداوه، ترانه داسې وه چې:

راځه طالبه په تور اوربل مې انګرېزان لوبې کوینه ګرانه راځه
ابو غریب زندان را مات کړه اشنا را ځه طالبه
په سپین رخسار باندې مې جوړ دي پرهرونه
د جېل دربان مو یهودي دی اشنا راځه طالبه
ماته یې راکړل په اسلام نن پېغورونه
چې مجاهد ورور مې خبرېږي اشنا راځه طالبه
ما به خپل سر په دېواله مات کړی وینه

د دې ترانې په اورېدو سره به مې د دې خويندو د مظلوميت انځورونه مخ-مخ ته کېدل خو څه مې له وسه نه کېدل، چې کله مې د پوهنتون په چاپېريال پل کېښود، د فکر او ذهن نړۍ مې پراخه شوه همغه دردونه په حروفو او توريو بدل شول او د کاغذ پر سپين مخ مې انځور کړل ، د خپل مسؤليت د پوره کولو لپاره مې د اسلامي نړۍ ځوانانو ته دا دردونه د پيغام پر بڼه په دې ليکنه کې را ټول کړل. له دې ليکنې څخه مې موخه ليکوالي نه ده يوازې د مظلومو خويندو پيغام د امت بچيانو ته رسول مې هدف دی.

د افغانستان د ځينو کيسو مشخص ځايونه مې ځکه نه دي ښودلي، چې شايد څوک به يې ښه ونه بولي، که نه په افغانستان او اسلامي نړۍ کې له دې نه هم ترخه حقايق شته، چې موږ نه يو پرې خبر.

په پای کې د علم او عرفان له سر لاري، د پښتو ادب دروند استاد، انقلابي شاعر محترم پوهاند فضل ولي ناګار څخه مننه کوم چې دا عادي کرښې يې راته په خپلې قېمتي سريزې ښايسته کړې او زه يې تشويق کړم د رب العزت له درباره ورته د دارينو سرلوړي غواړم.

همدارنګه د اوسني انقلاب تاند شاعر، د دردونو او ویرونو شاعر محترم اکرام الدین مفتون صیب څخه ډېر مننډوی یم، چې د خپل زړه درد یې په څو بیتونو کې راسره شریک کړ .

او له خوږو ملګرو څخه هم د زړه له کومې مننه کوم چې زما دا لیکنه یې وکتله او ادبي غلطۍ یې اصلاح کړې.

د لومړي ځل لپاره د دې کتاب توري په ننګرهار اسلامي پوهنتون کې ګران ورور شهید قاضي صاحب محمد قاسم امینزي په کمپیوټر کې ټایپ کړل او وروستی ځل ادبي اصلاح یې هم خوږ ملګري شهید ادیب صاحب محمد ادریس وقارزي وردګ وکړه، چې وروسته دواړو د شهادت جامونه نوش کړل او امریکایي استعمار یې ارمانونه له خاورو سره خاورې کړل، پر قبرونو یې نور شه.

درنښت

نقیب الله ((احمدي)

د هغې نجلۍ فریاد چې د هندوستان تاریخ یې بدل کړ!

ناهیده

د سریلانکا د سراندیپ په ټاپو کې له پخوا، ځینې عرب سوداګر اوسېدل. دوی به خپل هیواد ته د تجارت لپاره تلل را تلل؛ خو کله چې د اسلام سپېڅلی دین د عربو په صحرا کې را څرګند شو؛ نو له دوی سره هم د خپل نوي دین مینه او تلوسه پیدا شوه، چې له ټولو لومړی ابوالحسن دې ټاپو ته له سوداګرۍ او د اسلام له پیغام سره راغی. او دې ټاپو ته یې د اسلام د سپېڅلي دین وړانګې ورسولې. لکه څنګه چې د دې ټاپو د مسافرو عربو له مخه لا له اسلام سره مینه وه؛ نو ډېر په شوق یې د توحید کلمه وویله او د توحید استازي ته یې ډېر تود هرکلی ووایه. د وخت په تېرېدو سره دې خلکو عربو ته د حج او جهاد لپاره اوږده اوله ستونزو ډک خطرناک سمندري سفرونه کول.

ابوالحسن هم ددې ټاپو هستوګن شو، او الله(ج) یو زوی خالد او یوه لور چې ناهیده نومېده ورکړل.

کله چې ده وروستی ځل د حج او جهاد په سفر له خپلو ملګرو سره د عربو صحرا ته د تلو تکل وکړ، نو خالد ۱۴ کلن وو او له جهاد سره یې بې کچې مینه وه له پلاره یې وغوښتل چې دی هم جهاد ته ورسره

بوځي؛ خو پلار يې دده د مور د ناروغۍ له لاسه پرېښود او خپله په سفر روان شو، چې نه دی بیرته راستون شو او نه بیا د دې مسافرو څه درک معلوم شو!

ډېر عرب دلته یا په جهاد کې شهیدان یا په سمندري سفرونوکې غرق شول او یاخو د سند د ظالم حکومت له خوا بندیان شول، چې له دې جملې څخه ابوالحسن هم و.

دي بې سر پرسته عربو غوښتل چې خپل هېواد ته ولاړ شي او د عربو د برم او عروج منارونه په خپلو سترګو ويني؛ د وخت خليفه وليد بن عبدالملک او حجاج بن يوسف هم غوښتل چې دا مسافر عرب خپل وطن ته را ستانه شي، چې اولادونه يې له اسلامي زده کړو او د جهاد له سپېڅلي نعمت څخه برخمن شي.

زبير يې ور ولېږه چې دا مسافر عرب خپل هېواد ته راولي. زبير چې تکړه ځوان، مجاهد او زړور کښتۍ وان و د سرانديب ټاپو ته ورسېد. هلته مېشتو عربو ورته تود هرکلی ووایه. څو ور ځې وروسته د سرانديب پر ساحل څو کښتۍ ولاړې وې خالد، ناهيده او نور عرب له خپل ټاټوبي څخه د خپل اصلي وطن پر لور ستنېدل. د سرانديب پاچا ورسره په خورا درناوي مخه ښه کوله او د بصرې حاکم حجاج ابن يوسف ته يې ځينې سوغاتونه هم ولېږل.

له څو ورځو مزله وروسته کښتيو د دمې لپاره د دېبل پر ساحل لنګر واچاوه، چې په دې وخت کې د دېبل د ظالم او مکار والي پرتاب راى له خوا پرې حمله وشوه. عربو ځوانانو مقاومت وکړ؛ خو په پاى کې ټول بنديان شول يوازې خالد او ناهيد د دښمن له منګولو څخه بچ پاتې شول او په يوه ګوښه ځاى کې يې پنا واخيسته. لټون يې دوام درلود.
د عربوکونډو او يتيمانو په زندان کې ترخې شپې ورځې تېرولې او ناهيد يې په غم ډېره غمجنه وه. چې بالاخره يې هغه فرياد اوچت کړ چې په ځواب يې د سند د مغرور پاچا تاج او تخت هم د قيصر او کسرا غوندې د عربو د سارايانو په پښوکې ولوېد. ناهيد چې تېې هم وه خپل غيرتي قوم ته يې په خپلو وينو پر يو سپين دسمال باندې د خپل زړه درد او د اسيرانو حال انځور کړ. دا ليک يې زبير ته چې د قدرت معجزې له زندان څخه راخلاص کړى و ورکړ. چې حجاج ابن يوسف ته يې ورسوي. دليک مضمون داسې و:

)زما باور دى چې د بصرې والي به د استازي له خولې د مسلمانو ماشومانو او تورسريو حال اورېدلى وي، خپل زړور پوځ ته به يې پر اسونو د زين اېښودلو امر کړى وي؛ خو که د حجاج بن يوسف وينې سړې شوې وي، ښايي زما دا ليک هم بې اغېزې اوبې ګټې وي. زه د ابوالحسن لور يم، زه او ورور مې تر اوسه د دښمن له منګولو خوندي

یو؛ خو زموږ نور ملګري د داسې دښمن په زندان کې دي، چې په زړه کې يې د رحم او کرم ځای نشته، د زندان داسې تياره کوټې په ذهن کې راوله چې د زندانيانو غوږونه د اسلام د لښکرو د اسونو د پښو غږ اورېدو ته انتظار وي. دا يوه معجزه وه چې زه او ورور مې د دښمن له منګولو ژغورل شوي يو؛ خو زموږ لټون دوام لري او ښايي موږ هم يوې تيارې خونې ته ولېږدوي. دا هم امکان لري، چې تر زندان د مخه زما زخم ما د مرګ په خوب ويده کړي. او د دردناک انجام نه وژغورل شم خو په زنکدن کې به زما دا ارمان په زړه پاتې شي، چې هغه توند اسونه چې سپاره يې د افريقا او ترکستان پر دروازو ولاړ دي، د خپل قوم د مظلومو لوڼو او يتيمانو مرستې ته را ونه رسېدل.

ايا دا ممکنه ده؟ هغه تورې چې، د روم او ايران د مغرورو شاهانو پر سر د تندر په څېر را کوزې شوې، د سند د مغرور راجه پر وړاندې پڅې شي! زه له مرګه نه وېرېږم؛ خو اې حجاجه! که ته ژوندی وې، د خپل قوم د يتيمانو او کونډو مرستې ته را ودانګه!

(نـاهــيـد د يـوه غيـرتـي قــوم بــې وسـه لـور)

دا د هغې تور سرې اواز و، چې د سند نقشه يې بدله کړه. دا هغه فرياد و، چې د هندوستان تاريخ يې واړاوو. زبير له دې پيغام سره د عربو د سارا پر لور وخوځيد. کله چې بصرې ته ورسېد، په داسې حال کې د

حجاج بن یوسف دربار ته حاضر شو، چې په دربار کې د حجاج اوولس کلن (۱۷) وراره او د قتیبه بن مسلم غوره پوځي سالار محمد بن قاسم هم و. حجاج بن یوسف چې اوسپنیزو متو یې دوست او دښمن دواړه وېرول، اوس هغه پخوانی حجاج نه وه، چې کعبه یې په کاڼو وویشتله او سپېڅلي مسلمانان یې په شهادت ورسول. بلکې اوس د اسلامي نړۍ د جهادي فتوحاتو رهبر و او د شرقي نړۍ ټولې جهادي چارې د ده په لاس کې وې. زبیر د سند حالات ورته بیان کړل. د حجاج بن یوسف په څېره کې پخوانی هیبت راڅپور شو. له غوسې یې ګوتې ومروړلې او شونډې یې وچیچلې. د زخمي زمري د کرېږې په څېر اواز یې له خولې اوچت شو: (د سند راجه دا جرئت ! وزې هم اوس زمریانو ته ښکر ور ښکاروي!؟).

زبیر دسمال حجاج بن یوسف ته ورکړ. حجاج په وینو لیکلی لیک چې څوکرښې ولوست، ورېږدېده. په سترګو کې یې لمبې په اوښکو بدلې شوې. دسمال یې محمدبن قاسم ته ورکړ، هغه تر پایه لیک ولوست او پوښتنه یې ترې وکړه: ستاسو فیصله څه د ه؟ حجاج بن یوسف خنجر راویوست، څوکه یې د سند پر نقشه ور ښخه کړ ه او ویې ویل زه د سند پر خلاف د جهاد اعلان کووم.

حجاج بن یوسف، زبیر او محمد بن قاسم د خلافت دربار د مشق ته ولېږل، چې خلیفه ولید بن عبدالملک هم د جهاد اعلان وکړي. کله چې زبیر او محمد بن قاسم د خلیفه دربار ته حاضر شول. په وینو لیکل شوی خط یې خلیفه ته وړاندي کړ. د حجاج په څېر ولید هم د لیک په لوستلو زیات خفه شو. د درباریانو لپاره یې دویم ځل په لوړ غږ د لوستلو هڅه وکړه؛ خو د څو فقرو له لوستلو وروسته یې غږ خپ شو او لیک یې محمد بن قاسم ته ورکړ. وروسته یې د مجلس له حاضرینو سره مشوره وکړه چې د جهاد اعلان وکړي. په پای کې د ټولو رایه دا وه، چې باید د سند مغرور راجه ته سمه لار وښیي. خلیفه دا ذمه واري محمد بن قاسم ته وسپارله چې خلک جهاد ته تیار کړي. محمد بن قاسم په دمشق کې زرگونه ځوانان په خپلو جذباتي ویناوو او د ناهیدې په وینو لیکلي لیک باندې د جهاد لپاره چمتو کړل. سره له دې چې مسلمانان په افریقا او ترکستان کې په جهاد بوخت و او د دریم محاذ د خلاصېدو امکان نه لیدل کېده؛ خو د قوم د مظلومو تور سریو او ماشومانو فریاد د ویده قوم لپاره د اسرافیل شپیلۍ شوه. په یوه غږ یې د ناهیدې فریاد ته لبیک ووایه او له دې مظلوم فریاد سره هغه تورې وځلېدې، چې د دې ځوانانو پلرونو د اسلام د عظمت تاریخونه پرې لیکلي و. کله چې پوځ تیار شو، یو سهار د دمشق خلکو له بامونو

او بازارونو څخه د محمدبن قاسم د پوځ د جلوس ننداره کوله. د دنيا په تاريخ کې دا لومړۍ پېښه وه، چې يوې ليرې سيمې ته د پوځ قومانده د يو اوولس کلن زلمي پر غاړه وه.

محمد بن قاسم چې کله بصرې ته ورسېد، نو خپل کور ته د مور د پوښتنې او اجازې لپاره ولاړ. د مور کوټې ته ور ننوت او د سپاهي په جامه کې ورته ودرېد، له سره يې جنګي خولۍ ليرې کړه، مور يې ورته وويل: زويه خولۍ دې بيرته پر سر کړه: زه مې خپل مجاهد زوی په پوځي لباس کې ګورم. محمد بن قاسم له موره اجازه وغوښته، مور يې دعا ورته وکړه: چې تر څو په اسمان کې ستوري او سپوږمۍ ځلېږي او لمر هره ورځ دنيا ته د ورځې د راتلو زېری ورکوي پر دنيا دې ستانوم روښانه وي، د قيامت پر ورځ دې د اسلام او مجاهدينو د ميندو په صف کې زما غاړه ټيټه نه وي! محمدبن قاسم له موره را رخصت شو. په بصره کې نور پوځ هم ورسره يو ځای شو؛ د محمد بن قاسم دولس زره کسيز پوځ د سيلۍ په څېر توند د سند دښتو ته ورسېد او د سند پر اسمان د برسات د ورېځو په څېر را خپور شو. د سند راجه دده مخ ته شل زره پوځ را ولېږه، چې د محمد بن قاسم پوځ د سمندر د قوي څپې په څېر د خس او خاشاک غوندې ورسره واخيست. د سند مغرور لښکر ته يې پرلپسې ماتې ورکړې. د اسلام لښکر به په ډېر کم

تعداد د کفارو د لښکرو په مقابل کې په مېړانه جنګېده، چې بالاخره هغه هدف ته ورسېد، چې د دوی په زړونو کې یې دردونه او احساسات پیداکړي وو. هغه مظلوم بندیان چې د سند راجه د تورو تمبو شاته اچولي و، اوس د خپل غیرتي قوم په څنګ کې ولاړ و او د شکرانې اوښکې یې د ګریوان پر لوري بدرګه کولې. هغه ناهیده چې پرون یې په خپلو وینو خپل غیرتي قوم ته فریاد لیکه، اوس د هغه قوم په څنګ کې ولاړه وه، چې د روم او ایران په څېر یې پر سند باندې هم د خپل عظمت بیرغونه ورپول. هغو اسونو چې د افریقا ګېډه یې څیرې کړې وه او د مغولستان په دښتوکې یې د فتحو مزلونه لنډول، د سند د مغرور راجه سلطنت هم تر پښو لاندې کړ[1]. د اسلام هغه سپاهیان چې د اندلس او پرتګال پر دروازو ولاړ وو او هغه شازلمیان چې د چین دروازې یې ټکولې اوس یې د سند پر پراخه سینه هم د اسلام بیرغ ټینګ کړی و. د اسلام هغه غیرتي زامن، چې د خپلو خویندو او لوڼو د عزت او عظمت د ساتلو لپاره پیدا شوي وو، نن یې خپلې خویندې د کفارو او ظالمانو له پنجو څخه ازادې کړې وې. د سند مغرور راجه ته یې ثابته کړه چې مسلمانان د ځمکې پر سر د خپلو

١- البلاذري، أحمد بن يحيى بن جابر بن داود البَلَاذُري (المتوفى: ٢٧٩هـ)، فتوح البلدان، الناشر: دار ومكتبة الهلال- بيروت، عام النشر: ١٩٨٨ م، عدد الأجزاء: ١، ص ٤١٩-٤٢١.

خويندو بې عزتي نشي زغملی او د ژوند ټولې رنګينۍ د خپلو خويندو او لوڼو تر عزت قربانوي. دا د ناهيدې د هيبتي فرياد پايله وه، چې سند د اسلام په قلمرو کې داخل شو. په لکونو کړېدلی ولس د خپلو ظالمو پادشاهانو له ظلم څخه خلاص او د توحيد غېږې ته يې پنا يوړه. د ناهيدې غږ وو، چې زرګونو ځوانانو خپلې خيالي ځوانۍ د دوی د عزت د ساتلو لپاره قربان کړې. سند چې ظالمان پرې حاکمان و، اوس ور باندې انسانيت حاکم شوی وو. هر چا چې د جګړې په وخت کې مسلمانان ډېر لوی دښمنان بلل، اوس يې ترهر چا زيات خواخوږي او دوستان ګڼل. د دوی د سينو ټپونه اوس د توحيد په کلمه سره رغېدل. د بشريت په بڼ کې د عدل، مساوات او برابرۍ ګلونه غوړېدل. کله چې محمدبن قاسم (هغه ستر غازي چې د ژوند په پړاوونو کې يې د ماتې نوم نه پېژانده) د سند له فتحې څخه خلاص شو؛ نو هندوستان ته يې د تلو تکل وکړ؛ خو له بده مرغه د وخت خليفه وليد بن عبدالملک وفات شو او سليمان بن عبدالملک د خلافت پر ګدۍ کېناست. حجاج بن يوسف هم له نړۍ څخه سترګې پټې کړې وې. سليمان له پخوا له ده سره مخالفت درلود، نو د حجاج انتقام يې له محمدبن قاسم څخه واخيست. ده محمد بن قاسم ته د يزيد بن ابي کبشه په لاس ليک ليږلی و، چې د اميرالمؤمنين سليمان بن

عبدالملک امر دی چې د پوځ مشري یزید بن ابي کبشه ته وسپاري او ته دده په اطاعت ولچک په لاس د خلافت دربار ته حاضر شې. یزید بن ابي کبشه چې کله سند ته ورسېد، له سپاهیانو یې وغوښتل چې له محمد بن قاسم سره وګوري، او د خلیفه ضروري پیغام ورته واوروي. کله چې دی د محمدبن قاسم د خوب خونې ته ور ننوت، ګوري چې دا د غیرت شجاعت او معصومیت مجسمه د خوب په نړۍ کې ده او پر شونډو یې فاتحانه او ماشومانه معصومه مُسکا خپره ده. یزید چې ورته ځیر شو، نو په سترګوکې یې اوښکې راغلې، زه څنګه داسې لوی انسان د خلیفه دربار ته ولېږم! بیرته له کوټې را ووت. سهار چې کله ورغی لیک یې ورښکاره کړ، هغه ډېر بې پروا وویل چې د خلیفه امر دی، زه په لاسو کې ولچک اچولو ته تیار یم. یزید ورته کړه: هېڅکله نه! ته به د خلیفه دربارته نه ځې! ځکه د هغه په څنګ کې خاینان دي او تاته یې ارادې ښې نه دي، خو ده ټینګار کاوه، چې خامخا به د خلیفه امر مني. کله چې دی د خلیفه له سپاهیانو سره روانېده، نو د سند د لښکر قومندان را وړاندي شو، تر څو د تلو سبب وپوښتي چې کله پوه شو محمد بن قاسم ته یې وویل: ته مه ځه ته د سند خلکو ته امر وکړه! د دمشق د خلافت د دربار لوټې به سند ته درته راوړي. مور ستا ملاتړي یو ده ورته وویل: زه هېڅکله داسې نه شم

کولی چې مسلمانان په خپل منځ کې سره ټکر شي. کله چې د سند خلک خبر شول، ټول لارو کوڅو ته راووتل، په چغو چغو یې ژړل. د ځوانانو، سپین ږیرو، نجونو او ښځو قطارونه ورته ولاړ وو، او ده ورسره مخه ښه کوله. د ټولو په سترګو کې اوښکې وې او داسې احساس یې کاوه لکه د هر چا ډېر نږدې خپلوان چې ورنه جدا کېږي. محمد بن قاسم د مشق ته ورسېد او د خلیفه په امر د صالح په لاس د عراق په واسط ښار کې په دار وځړول شو. دا د غیرت او شجاعت لمر ولوېد. (زموږ مطلب محمد بن قاسم او ناهیده و چې محمد بن قاسم په ناهیدې باندې غیرت وکړ).

اوس وا معتصما!

وا معتصما !

د عباسي خليفه معتصم بالله په وخت کې رومیانو د مسلمانانو پر یوه سرحد باندې حمله وکړه. د عموریه کلا یې ونیوله؛ نو کفارو یوه مسلمانه تورسرې له ځان سره بوتله او د خپل وحشیانه کردار له مخې یې دې مظلومې ته تعذیب او ډول- ډول تکلیفونه ورکړل؛ نو مسلمانه مېرمن مجبوره شوه، چې خپل غیرتي قوم ته فریاد وکړي، څو هغه لاسونه غوڅ کړي، چې د دې د حیا او عفت لمن یې شکولې ده. کله چې یوه وحشي کافر دې مظلومې ته پر مخ څپېړه ورکړه، نو د دې له خولې نه بې اختیاره هغه تاریخي او زړه لړزوونکې چیغه ووته، چې زرګونه ځوانان یې د غفلت له خوبه را پاڅول او تر ننه یې ددې په خبر مظلومې او معصومې نجونې خپلو غیرتي ورونو ته وهي. ددې تور سرې له خولې د وا معتصما ! چیغه ووته او ویې ویل چې اې معتصمه! ته چېرې یې ستا پر بې وسه خور څه روان دي! کافر په خندا او تمسخر ورته وایي، چې اوهو معتصم چېرې دی! هغه به اوس په برګ آس سپور ستا مرستې ته را ورسېږي هغه له دې ځایه په سلګونو میلونو لرې دی ستا فریاد نه اوري. دا فریاد او خبرې یوه مسلمان وا ورېدې او د دیني جذبې له لوري سمدلاسه د معتصم دربار ته راغی او د بغداد زړور بچي ته یې د دې مظلومې تور سرې فریاد ورساوه.

معتصم باالله چې د عربي مور شیدې رودلې وې او د یو غیرتي پلار وینه یې په رګونو کې چلېده ډېر په غیرت په جوش او جذبه یې د خپلې مسلمانې خور فریاد ته لبیک ووایه او قسم یې وکړ چې دا مظلومه به د دې وحشي کفارو له پنجو آزادوي.

خپل غیرتي پوځ ته یې د تیارسۍ امر وکړ. دده له امر سره یو ځل بیا هغه تورې وپړکېدې چې پخوا یې هم د ظلم زنځیرونه شلولي وو. له شعارونو او جذباتو سره هغه تورې هم له تېکو راووتې چې د مسلمانانو د برم او عروج داستانونه پرې لیکلي وو.

هغه ګړندي آسونه میدان ته را ووتل چې د عربو له صحرا به د توندې سیلۍ په څېر راښکاره او په ګردونو کې به ورک شول. بیا به یا د سند په دروازه ولاړ ول یا به یې د چین دروازې ټکولې او یا به یې د افریقې دښتې څیرولې. د بغداد لمر او دجلې سیند د اتلس زره سربښندونکو ځوانانو د پوځ جلوس لیده، چې د غیرت او عزت د آزادۍ په تکل یې ځمکه او آسمان په تکبیرونو لړزول. د دې سپېڅلې ځمکې مخ بیا د هغو آسونو پښې ښکلولې، چې د عصمت او عزت د ساتلو په تکل یې مزلونه لنډول. د برېښنا په څېر ګړندي آسونه د عموریه کلا پر درشل و دربدل، ډېر ژر یې د عموریه کلا د ظلم زنځیرونه مات کړل او د بري بیرغونه یې پرې ورپول .

معتصم د کلا په درشل کې پر برگ آس سپور د آزادۍ له زېري سره خپلې مظلومې خور ته ولاړ و او دا مظلومه خور يې هغه ځای ته راوستله چې کافر په څپېړه وهلې وه. وروسته معتصم ورته وويل چې ايا معتصم ستا فرياد ته لبيک ووايه او که نه؟ آيا ستا مرستې ته را ورسېد او که نه؟ هغې د شکرانې او ښکې د گرېوان په لوري بدرگه کولې او په گرمو اوښکو يې له معتصم څخه مننه کوله. معتصم هغه کافر راووست، چې دا مسلمانه يې ځوروله. او له خپل ټول مال سره يې ددې ښځې غلام وگرځاوه[2].

معتصم ورته يې وويل: مور د خپلو خويندو فرياد ته داسې لبيک وايو! کافر ته هغه وخت پته ولگېده چې د هغه معتصم په مخ کې ولاړ و چې د وا معتصما! چيغې له لسگونو ميلونو ليرې دلته د برېښنا په څېر را رسولې و. اوس يې پر دې سر خلاص شوی و چې دا هغه قوم دی، چې د يوې غريبې او مظلومې ښځې لپاره خپل سرونه شيندي او د هغوی د عزت ساتلو لپاره سترې پاچاهۍ تر پښو لاندې کوي. د يوې ښځې فرياد دوی دومره په جوش اوجذبه کې راولي چې هر يو تر بل

۲- ابن اثير، أبو الحسن علي بن أبي الكرم محمد بن محمد بن عبد الكريم بن عبد الواحد الشيباني الجزري، عز الدين ابن الأثير (المتوفى: ٦٣٠هـ)، الكامل في التاريخ، الناشر: دار الكتاب العربي، بيروت – لبنان، الطبعة: الأولى، ١٤١٧هـ / ١٩٩٧م، عدد الأجزاء: ١٠، ج ٦، ص ٣٨-٣٩.

مرگ ته ور مخکې کېږي او مرگ ته خاندي. په رښتیا دا هغه قوم دی چې خپلو ښځو اولوڼو ته یې داسې عزت او ازادي ورکړې ده چې یوه قانون هم نه ده ورکړې. خپلې ښځې یې د نړۍ په ښځوکې سرلوړې کړې او دا فریاد چې دې مسلمانې خور معتصم ته کړی دی ترننه د هغو خویندو پر خوله جاري دی چې د کفر او جبر په منگولو کې زندانۍ دي. هغوی د وا معتصما ! او وامحمدا! نارې وهي او د وخت معتصم بالله او محمدبن قاسم ته خپل مظلومیت د وامعتصما! او وامحمدا! په چیغه کې بیانوي چې د وخت هر یو ځوان ته خطاب دی. اوس راځو د هغو خویندو حال ته چې په ننني دور کې ورسره همغسې ظلمونه کېږي او د وا معتصما! چیغې وهي.

د ابو غُریب له زندانه د وا معتصما ! چیغې او فریادونه

ابو غریب زندان رامات کړه

په سپین رخسار باندې مې جوړ دي پرهرونه

ابو غریب زندان د عراق د بغداد په ښار کې دی او د نړۍ له بدنامو زندانونو څخه شمېرل کېږي. غواړم د عراق او بغداد د دردونکو پېښو ژوندي تصويرونه ستاسو مخ ته وړاندې کړم.

بغداد د عراق پلازمېنه هغه تاريخي ښار دی، چې د عباسي خلافت په دوران کې يې ښکلا ساری نه درلود. هغه ښار چې د اسلام غازيان به ترې د نړۍ د فتحې او تسخير لپاره راپورته شول نو بيا به يې په مقابل کې هر لښکر ماتې خوړله او د دوی تورو به هره توره ماتوله، ځمکې به لاړ ورکوله. هغه ښار چې او سېدونکي يې شهزادګان و او د عزت او غيرت داستانونه يې مشهور ول. عراق، هغه عراق چې امام اعظم ابو حنيفه رحمة الله تعالی عليه غوندې شخصيتونه يې نړۍ ته وړاندې کړي دي. هغه عراق چې محمد بن قاسم غوندې سپاهيان يې درلودل. هغه عراق چې هارون الرشيد غوندې واکمنان يې زېږول. هغه عراق چې معتصم باالله غوندې غيرتي او قهرمانو ځوانانو يې غېږه ښايسته کړې وه. هغه عراق چې امت ته يې زرګونه علماء وړاندې کړي دي. او له غېږې يې علوم خپاره شوي دي. هغه عراق چې

کتابتونونه به یې د علم له کتابونو څخه ډک ول، هغه عراق چې د تاریخ په پاڼو کې یې عظمت په زرینو کرښو لیکلی دی. او بالاخره هغه ښار چې بچیانو او لوښو یې د آزادۍ په فضا کې ژوند کاوه. هو! همدا عراق درته یادوم! په اسلامي نړۍ د غربي کفري استعمار تورې وريځې د عثماني خلافت له پرزېدو وروسته راخپرې شوې، نه یوازې عراق بلکې د دې اور د لمبو تودوخه ډېرو اسلامي هېوادونو احساس کړه، چې زموږ ګران هېواد هم څو ځله مغرورو نړیوالو ته د عبرت درسونه ورکړل.

عراق درته یادوم! هغه عراق چې په ۱۳۸۳هـ ش کال پرې د غربي مستکبرینو له خوا د ناټو په مشرۍ د امریکا متحده آیالاتو ناروا پوځي یرغل وکړ او یو ځل بیا یې په بغداد کې د چنګېز او هلاکو تاریخ را ژوندی کړ رنګینې مدرسې او ښکلي کتابتونونه یې له خاورو سره برابر کړل. هغه شان، شوکت او اسلامي پت او عزت یې تر پښو لاندې کړ. آن تردې چې پر ماشومانو یې کلستر او کیمیاوي بمونه استعمال کړل. علما یې شهیدان کړل. زرګونه بې ګناه مسلمانان یې د زندان د تورو تمبو شاته وغورځول. په دې یې هم بسنه ونه کړه، د دې خنزیرانو د وحشت او بربریت لاسونه د هغو عفیفو او پاک لمنو پېغلو ابرو او عصمت ته هم ورسېدل چې تر اوسه یې مخونه لمر نه وو لیدلي. د دې

وحشت او استکبار ځپو ډېر مظلوم مسلمانان او ډېرې مظلومې تور سرې نړیوال بدنام زندان ابو غریب ته ورتېل وهل. او هلته بیا خدای خبر څه ظلمونه او نادودې پرې وشوې.

زه غواړم د څو هغو خویندو فریاد ستاسو غوږونو ته ورسوم چې د ابو غریب له زندانه د وا معتصما ! چیغې وهي. د نړۍ غافلو ځوانانو ته د غیرت بلنه ورکوي او هغوی له خپله حاله خبروي.

النوره پاک لمنه پېغله ځوتنو وحشي امریکایانو له متونیولې ده او په ډېر وحشت سره یې زندان ته کشوي. دا په چیغو- چیغو د نړۍ غیرتي مسلمانانو ته فریاد کوي؛ چې ماله دې ظلم څخه وژغورئ! ماله دې ظالمانو او خنزیرانو څخه خلاصه کړئ! خپلو غیرتي ورونو ته خطاب کوي: اې زموږ د ابرو او عصمت ساتونکیو! تاسو چېرته یاست؟ په موږ باندې څه حال دی؟ تنها النوره نه بلکې په لسګونو او سلګونو پاک لمنې پېغلې د وا معتصما ! چیغې وهي او د نړۍ ځوانانو ته د غیرت خطاب کوي. خپلو غیرتي ورونو ته وایي چې آیا ستاسو په منځ کې کو م معتصم او محمد بن قاسم نشته؟ ستاسو غیرت او شهامت څه شو؟؟؟

هغه غیرتي مسمانان څه شو ل چې په خپلو تورو به یې د داسې سرکشه او مغرورو کفارو سرونه پرېکول؟ هغه مسلمانان څه شول چې د سیلۍ

په څېر به يې د کفر ځواکونه ورسره واخيستل؟ نن ولې د دې پراخ جهان په کوم کونج کې معتصم او محمدبن قاسم نشته؟ نن ولې هغه د خپلو خويندو د حيا او ابرو ساتونکي نشته؟ نن ولې مسلمانان د هغه پيغمبر پر پله نه ځي چې د يوې مسلمانې مېرمنې د بې عزتي په خاطر يې يهوديان د ابد لپاره له مدينې وشړل؟ نن ولې په مسلمه امت کې د خالد په څېر ځوانان نشته؟ نن ولې هغه ځوانان نشته چې د اسلام د بقا لپاره به پر ميدان د شهادت په تکل جنګېدل؟ هغه زلميان څه شول چې نړۍ ته يې ښايستونه راوړل. او له نړۍ څخه يې د بدرنګيو تغر ټول کړ؟ هغه ځوانان چې مسلمانې ښځې يې د نړۍ په ټولو ښځو کې سرلوړې او عزتمنې کړې، ولې نن زموږ پاکو لمنو ته د وحشيانو لاسونه را غځېدلي دي خو هيڅوک مو فرياد نه اوري. د ابوغريب له زندانه هغه په وينو رنګ ليکونه چې دې خويندو د خپل مظلوميت داستانونه پرې ليکلي دي ستاسو مخ ته وړاندې کوم. اول د النورې خور بيا د فاطمې ، عافيه صديقې او همدارنګه د افغانستان بعضې واقعات ستاسو مخ ته وړاندې کوم. د ابوغريب له زندان څخه د النورې خور د تن په وينو سور ليک دی، چې په دې وروستيو کې په البصره ويب پاڼه کې خپور شوی دی. دغه مسلمانه خور له يوې مودې راهيسې په ابوغريب زندان کې د بند شپې سبا کوي او هلته د امريکا

د وحشي تمدن د وحشتونو او اذیتونو ښکار ګرځېدلي ده. دا د خپل ژړوونکي لیک پیل د الله جل جلاله په سپېڅلي نوم سره کوي او بیا لیکي:

بسم الله الرحمن الرحیم

د فلوجه، خلادیه، او رمادي د خلکو په نامه چې زما هېواد وال او هم ژبي دي، او د نړۍ د هغوخلکو په نامه چې زما مسلمان ورونه دي او له موږ سره یې د غم او همدردۍ له احساس څخه لاسونه وینځلي موږ یې له یاده اېستلې او هېرې کړې یو!

د ابو غریب له زندان څخه ستاسو یوې بې ګناه خور د خپلو ګوتو په سرو بندونو کې قلم نیولی او تاسو ته لیکي:

خو دا د غم او ستم داستان له کومه پیل کړم، هغه ظلمونه څنګه بیان کړم چې د تقوا او عفت پیغلې یې دلته زغمي؟! زموږ د عفت لمنې دلته داغل شوې دي، له سره مو د حیا پړوني غورځول شوي دي!!

هغه ظلمونه چې پر موږ هر وخت تېرېږي اوکېږي په قلم یې د بیانولو وس له ما سره نشته. امریکایي درنده ګانو پرموږ داسې نادودې اوظلمونه وکړل، چې له امله یې د انسان جسم نه بلکې روح هم پولۍ-پولۍ کېږي. د هغوی هوس او شیطانت پر موږ بې وزلو او کمزورو داسې منګولې خښې کړې، چې په موږ کې ورڅخه د سرغړونې او

احتجاج ساه نه ده پاتې. زموږ عفت او عصمت تروړل شوی، اوس يوازې په پټو سترګو د مرګ انتظار باسو! ولې د ژوند لپاره مو څه پاتې نه دي!!!

د ازادۍ په چاپيريال کې ساکښنو!

ستاسو ګېډې له هر ډول نعمتونو څخه ډکې دي او موږ د زياتې لوږې څخه بې سده او په ځان پوی نه يو. تاسو خپلې تندې په يخو مشروباتو وژنئ، موږ ته کله يو ګيلاس اوبه هم نه رسېږي! تاسو په نرمو او پستو پالنګونو خوبونه کوئ، موږ شپې په اغزيو تېروو او د درنده ګانو غوسې اوکنځلې زغمو! تاسو د خوشحاليو په زانګو کې زانګئ، زموږ تن سترګې- سترګې شو او په خپله بربادۍ ژاړو. اې د اسلامي نړۍ واکمنو! ايا تاسو د الله تعالی او د هغه د رسول صلی الله عليه وسلم فرمانونه او لارښوونې له ياده ايستلې؟ د دين او ملت له رويه خو تاسو زموږ د ابرو او عزت ساتونکي يئ؟ خو دا خبره چې تاسو د امريکا لپاره لاسونه او بازو جوړ شوي يئ او موږ حيران يو چې ولې مو د څو ډالرو په بدل د خپل غيرت او همت د پلورلو سودا کړې ده؟ امريکايي وحشي درنده ګانو زموږ د حيا او عصمت لوپټې څيرې- څيرې کړې او په هوا يې يووړلې! په دې لاره کې تاسو او هغوی د

يوي لارې لارويان يئ؛ نو له هغوی څخه څه ګیله! زما ورونو چېرې یئ!

تاسو زموږ سترګې د محمدبن قاسم د راتلو لارې ته په کتو- کتو سترې کړې. موږ د هوس په تېره چاړه حلالېږو؛ خو په ړنګو ساحلونو د محمدبن قاسم د راتلو غږ نه خپرېږي. تاریخ ګواه دی چې د عراق په یوه ښارکې د کفارو د حملې پر وخت د یوې مسلمانې مېرمنې د بې ابرو کولو هڅه وشوه. د هغې فریاد د بغداد پر تخت ناست معتصم باالله تر غوږ ورسېد هغه لبیک ورته ووایه او د یوه لښکر په بدرګه یې ځان د هغې مېرمنې مرستې ته ورساوه؛ خو نن د دې پراخې اسلامي نړۍ په څنډه کې داسې څوک نشته چې زموږ چیغو او کوکارو ته لبیک ووایي؟ هیڅوک نشته؟!

ایا هره ورځ دا د غرونو په څېر سخت اذیتونه او په تپو تورو شپو کې زموږ د بې وسۍ ساندې او خپې سلګۍ یو چا هم نه دي اورېدلې ؟

د خدای لپاره زموږ خبر واخلئ؟ زموږ له پښو څخه د غلامۍ زولنې پرانیزئ. موږ د ابو غریب د زندان له لوړو دیوالونو سره سرونه وهو، په وینو کې لتې پتې یو. موږ ته له دې حالته نجات راکړئ! زه تاسو ته د همدغه خدای (ج) په خاطر چې د هغه نیول ډېر سخت دي، هر چا ته چې زما دا اواز او پیغام ورسېږي هغوی دې نورو ته د دې رسول

فرض وګڼي او له دې ظلمونو څخه دې تیوله نړۍ خبره کړي. زه په کلکه غوښتنه کوم، که تاسو نور هیڅ نشئ کولای نو دومره خوکولای شئ، چې د ابو غریب زندان د بندیانو او د امریکایانو په شمول ورک او لیرې کړئ، چې څوک بیا موږ د مسلمانانو لوڼو ته دکفارو د اولادو میندې ونه وایې. موږ ددې پرځای چې ستاسو او د خپل دین اسلام پر سپېڅلې لمن داغ وګرځو، مرګ غواړو او د خدای لپاره و مو وژنئ!!!

(ستاسو مظلومه او بندیوانه خور النوره[3])

مسلمانانو ورونو! دا هغه دردوونکی او ژړوونکی لیک دی چې موږ او تاسو یې تنها توري او الفاظ ولوستل. څوک به پرې خفه شوي وي او چابه ژړلي وي؛ خو خفګان او د حسرت اوښکې به النورې خور ته څه ګټه ورسوي څو چې د دې اوښکو له احساساتي کاروان سره عمل ملګری نه شي؟ هغه ترخه او د پردو تر شا پټ حقایق به څومره سخت وي، چې پر دې مظلومو باندې تېرېږي! آیا تاسو دا زغملی شئ چې د النورې خور نازک او معصوم وجود دې د شراب خوړونکو مستو او وحشي درنده ګانو د مستۍ او شهوت آله وي! د ابوغریب په زندان کې د داسې ظلمونو زغمل چې د یو نارینه له وسه وتلې خبره وي، نو

٣- البصرة ویب پاڼه.

د داسې کم وسو مېرمنو به څه حال وي؟ داسې فکر وکړئ چې دا داسې ګلاب دی چې مخکې يې لمر هم مخ نه و ليدلی؛ خو اوس د درنده ګانو په لاس کې مروړل شوی او پاڼې- پاڼې شوی دی.

هغوی د وحشيانو غوسې کنځلې او هر ډول تېری زغمي. دا د مسلمان لپاره څومره د بې همتۍ خبره ده. چې ستا په خپله خاوره کې کافران ستاسو له خويندو سره داسې اعمال ترسره کوي او موږ دې د غفلت په خمارکې ډوب يو؟!

د جېل دربان مو يهودي دی

ما ته يې راکړل په اسلام نن پېغورونه

مسلمانانو! تاسو په انټرنټ کې هغه د ظلم او وحشت تصويرونه کتلی شئ، چې موږ يې په ويلو شرمېږو. له دې جهنمي زندانه چې اوس د امريکايي سپيو د فحشاء مرکز ګرځېدلی دی او دا د فحشاء بازار يې زموږ او ستاسو په پتمنو او عفيفو مسلمانو خويندو باندې ګرم کړی دی. د باندې انسانانو ته چيغې وهي؛ خو د خپلې بې وسۍ او مظلوميت چيغې يې د ابو غريب د زندان له ديوالونو سره تر ټکر وروسته بيرته را غبرګېږي د دوی چيغې د دې وحشيانو پر زړونو هېڅ اثر نه کوي، بلکې د دې چيغو او ساندو په ځواب کې يې بې شرمانه او کړسندې خنداګانې اورېدل کېږي.

هغوی مسلمانانو ته وايي، د خدای په خاطر، که نور څه مو په وس کې نه وي، موږ ووژنئ خو زندان له خاورو سره خاورې کړئ چې هغه کیسې هم پکې خاورې شي، چې بهر انسانیت ترې شرمېږي. امریکایان دومره د انسانیت له پولو وا وښتل چې له هېڅ ډول وحشت څخه يې مخ وانه ړاوه او د حق په مقابل کې غربي استبداد او کفري استکبار داسې په غرور سر اوچت کړی دی چې د دنيا په هېڅ ځواک يې سترګې نه ډکېږي؛ خو زموږ په زنګ وهلیو اسلحو کې اوس هم لا څو د اجل مرمۍ پاتې دي. زموږ په متو کې اوس هم قوت شته. زموږ سینې لا اوس هم د ایمان په نور روښانه دي. دلته اوس هم لا څو د غزنوي او ابدالي بچیان ژوند کوي. د بازانو په دې ځاله کې تر اوسه لا چندروکي نه دي زېږېدلي.

د نړۍ مسلمانانو او ځوانانو! که د دې مظلومې پېغلې دردوونکې لیک ستاسو په رګونو کې وینې په غورځنګ نه کړې او د قربانۍ میدان ته را ونه وځئ؛ په یاد ولرئ چې د ځمکې پر مخ زموږ د عزت او عظمت ورځ ګرځېدلې ده. خو زه مایوس نه یم، زه وایم چې یو غیرتي او ځپانده قوم د غفلت په خوب ویده دی او د دې ولس یوه غیرتي لور په لوړ غږ وايي، چې اې د اسلام غیرتي زامنو! تاسو د ځمکې پر سر د هرې لور او مور د عزت او عظمت د ساتلو لپاره پیدا شوي یاست او

نن ستاسي دا حال دی چې پتمنې خويندې او لونړې مو زنځيرونه په پښو کې د ابو غريب، ګوانتنامو او باګرام په وحشي زندانونو کې د ژوند او مرګ تر منځ دردناکې شپې سهار کوي. د دې خويندو فريادونه او ليکونه د هغه چا لپاره نه دي چې د ليک په لوستلو يا اورېدلو سره ناڅاپه احساساتي او يا جذباتي شعارونه ووايي. د څو دقيقو لپاره يې وينه په غورځنګ شي او بيا چوپ شي، بلکې ژوندي اولسونه له اوښکو او احساساتو وړاندې خپلې تورې له تېکو را باسي او د دغه ظلم د انتقام اور په خپلو زړونو کې په اوښکو او جذباتو سره نه، بلکې د کفر د ککريو په الوزولو سره سړوي.
تاسو په ازاده نړۍ کې په اوښکو او احساساتو د هغو د سترګو دوا نشئ کولی، چې په زرګونو کيلومتره ليرې ستاسو د ورتګ لارې څاري او ستاسو د تورو د برېښنا د ليدو په تمه ناکرارې دي. کاشکې ستاسو له دې اوښکو او جذباتو سره هغه اسلحې او تورې هم ځلېدلې وای چې ستاسو پلرونو پرې د اسلام د عظمت داستانونه ليکلي دي. کاشکې په امت کې يو ځل بيا محمدبن قاسم او معتصم را پيدا شوي وای، چې د دې خويندو فرياد ته يې لبيک ويلی وای. او د ابو غريب اوسپنيز ديوالونه يې لړزولي وای. کاشکې د دې چيغو او فريادونو توري او کرښې چې د کاغذ پر سپين مخ ليک دي ستاسو پر زړونو

یرغل وکړي او ستاسو جذبات را وپاروي، چې د حق میدان ته را ودانګئ، د دې خویندو د لوټېدونکي عزت او عصمت پوښتنه وکړئ. او هغو درنده ګانو ته داسې سزا ورکړئ چې په تاریخ کې بیا داسې پېښې تکرار نه شي. د خدای په خاطر، کفارو له مسلمانانو سره څه ونه کړل؟ دا مسلمانان ولې بې همته شول؟ ولې بې زړه شول؟ ولې د عمربن الخطاب او خالد بن ولید پر قدم نه ځي؟ ولې په دنیا دومره مین شول؟ دا تجاوز او ظلمونه خو زموږ او ستاسو پر مسلمانو خویندو باندې کېږي.

د مسلمه امت ځوانانو! باور وکړئ د دې قیصو په لیکلو سره زموږ له زړونو وینې څاڅي. زړونه مو درد کوي! خو مجبور یو چې ددې مظلومو خویندو فریادونه درته انځور کړو. کېدای شي پر وجدان مو اغېزه وکړي. په زړونو کې مو جذبات را وپاروي. د ځوانۍ غیرت مو په جوش راشي. زما وروڼو تنها النوره خور نه ده، له دې سره نورې ډېرې بد نصیبې د وحشت ښکار شوې دي. ډېرو یې په سویو چیغو او خپو سلګیو د نړۍ له غیرتي ځوانانو مرسته غوښتې ده. ډېرو یې د خپل خالق په دربارکې اوښکې تویې کړې دي؛ خو دا امتحان او درد پر دوی نه دی، بلکې دا امتحان اصلا په ازاده نړۍ کې پر مسلمانانو دی، چې په خوښیو مست دي. هلته که یوه فاطمه او النوره خور

ځورول کېږي، خو کفارو د صليب بچيانو زموږ ټولو مسلمانانو ابرو او عزت ته اخطار راکړی دی، چې ستا له پتمنو لوڼو سره ظلم او تجاوز کوي او بيا ستا غيرت ته د چېلنج او اخطار په بڼه ستا د همت د معلومولو لپاره د هغو جناياتو او ظلمونو عکسونه او ويډيو ګانې هم خپروي. ستا غيرت، ستا ايمان او ستا افغانيت ته چېلنج در کوي او ته د دې مظلومو خويندو سوي فريادونه، عکسونه او ويډيو ګانې او هر څه په خپلو سترګو وينې يايې اورې او يا پرې خبر يې؛ خو ته دومره خپلواک نه يې چې د دې ظالمانو په ضد خپل اواز پورته کړې. د دې مظلومو خويندو پوښتنه وکړې. مسلمانه له داسې ژوند ه خو سل ځله تر خاورو لاندې مرګ غوره دی. اخېر ستا دا د بې غيرتۍ ژوند د څه لپاره؟ ته د څه لپاره پيدا شوی يې؟

راشئ! ستاسو مخ ته د هغې محجبې پېغلې، د هغه ګل، چې له سره يې د حيا پړونی غورځول شوی دی. د وحشيانو په لاس پاڼې- پاڼې شوی دی، د ژوند رنګينۍ ور څخه اخيستل شوې دي، ليک خپور کړم، ګوندې د احساس پر رګونو مو اغېزه وکړي.

د شهيدې فاطمې په وينو سور ليک

فاطمه خور هم د خپل ژړوونکي ليک پيل په بسم الله او د الله (ج) د کتاب په سپېڅلو کلماتو کوي دا تاسو او دا هم د فاطمې خور له درد او حسرته ډک ليک:

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيم

(قُلْ هُوَ اللَّهُ أَحَدٌ (١) اللَّهُ الصَّمَدُ (٢) لَمْ يَلِدْ وَلَمْ يُولَدْ (٣) وَلَمْ يَكُن لَّهُ كُفُوًا أَحَدٌ (٤))

د الله جل جلاله له کتاب څخه مې پورتنی سورت ځکه غوره کړ چې دا سورت زما او ستاسې په نفسونو کې ښه نفوذ لري او د مومنانو په زړونو کې خاص ځای لري.

اې د الله (ج) په لار کې مجاهدينو وروڼو! زه تاسې ته څه وايم؟ زه تاسو ته وايم چې زموږ ګېډې د زنا له اولادونو څخه ډکې دي؛ د هغه چا څخه دي، چا چې موږ غصب کړې يو. ځوک چې د خنزيرانو او شاديانو اولادونه دي.

او که تاسو ته دا و وايم چې دوی زموږ بدنونه داغلي، زموږ په مخونو لاړې تو کوي او قرانکريمونه يې زموږ په وړاندې شلولي دي الله اکبر!.

تاسو زموږ په حال نه پوهېږئ؟ آیا رښتیا نه پوهېږئ؟ موږ ستاسي خویندې یو، الله جل جلاله به زموږ د حال پوښتنه نن یا سبا درڅخه وکړي.

قسم په الله په بندیخانه کې پر موږ داسې شپه نه تېرېږي، چې یو یا څو خنزیران په یو پاروونکي شهوت سره پر موږ حمله نه کوي! حال دا چې موږ هغه څوک یو چې پېغلتوب مو پاتې نه دی. له الله جل جلاله څخه ووېرېږئ، موږ ورسره ووژنئ، موږ ورسره والوزوئ، موږ همداسې مه پرېږدئ! آیا دا حلال دي چې دوی موږ غصب کړې یو او له موږ څخه گټه اخلي؟ له الله جل جلاله څخه و وېرېږئ، د دوی ټانگونه او الوتکې پرېږدئ چې بهر وگرځي، ټوله توجه مو د ابوغریب د زندان پر لوري واړوئ.

زه ستاسې مسلمانه خور فاطمه یم! دوی په یوه ورځ کې پر ماباندې له نهه کراتو ډېرې حملې کوي، ایا عقل نه لرئ ؟

داسې فکر او تصور وکړئ، چې ستاسو یوه خور دا ډول غصب شوې وي هغه به څنگه وي؟ ولې سوچ نه کوئ؟

زه ستاسې خور یم! له ما سره دیارلس نورې نا واده شوې پېغلې شته، چې د نورو پر مخ کې پر هغوی تجاوز کېږي؛ دوی موږ له لمانځه څخه منع کړې یو، زموږ جامې یې وېستلې دي، موږ ته د جامو د

اغوستلو اجازه هم نه راکوي؛ اوس مهال چې تاسې ته زه دا لیک لیکم یوې پېغلې ځان وژنه وکړه هغه وخت کله چې پر دې یوه عسکر تېری وکړ. هغه یې پر سینه او ورون ووهله، سخت دردوونکی عذاب یې ور کړ. هماغه وو، چې هغې خپل سر په دیوال تر هغو وواهه څو چې شهیده شوه. سره له دې چې ځان وژنه په اسلام کې حرامه ده خو زه هغه خور معذوره بولم او له الله جل جلاله څخه هیله لرم چې بښنه به ورته وکړي؛ ځکه هغه ارحم الراحمین ذات دی.

اې زما ورونو! یو ځل بیا درته وایم له الله جل جلاله څخه ووېرېږئ. موږ ورسره ووژنئ کېدای شي موږ دا آواز وکړو وا معتصما ! ! وا معتصما ! ! وا معتصما ! !. لیک پای ته ورسېد خو د لیک د لیکوالې او له هغې سره د نورو خویندو سره مرسته پای ته نه ده رسېدلې.

وسلام

(ستاسو بې وسه خور فاطمه)

مسلمانو ورونو! د فاطمې خور دردونکی لیک مو هم ولوست اوس به مو زړه نور هم خفه شوی وي اوس به کېدای شي د عمل تکل درسره پیدا شوی وي؛ ځکه دا د انسانیت پر لمن هغه داغونه دي، چې (پر اوښکو نه بلکې په وینو مینځل کېدای شي) دا د سرونو قربانۍ غواړي دا د ککریو الوزول غواړي. دا د جبر او ستم کوم اور چې په

ابو غریب او باګرام کې بل دی، موږ یې له لیرې تودوخه محسوسه کړې ده. هغه داسې چې زموږ څو خویندې، څو میندې او څو وروڼه پکې سوځېږي خو موږ له هغو بد نصیبو او حقایقو څخه ناخبره یو، چې په نورو اسلامي ممالکو کې زموږ معصومې او مظلومې خویندې د وحشت او بربریت په ځنځیرونو تړلې دي. دغه لیکونه د څو مسلمانو خویندو د مظلومیت ژوندی حال دی؛ همداسې په فلسطین، برما، عراق، سوریه، افغانستان، صومالیا، او نورو اسلامي ممالکو کې وحشي او مغرور واکمنان زموږ او ستاسو پر خویندو تر دې هم زړه بوږنوونکي ظلمونه کوي.

نن که زموږ خویندې د ابوغریب او نورو زندانونو د تورو تمبو شاته د اسلام د مجاهدینو او غیرتي ځوانانو د تکبیرونو او موټړ بمونو د اوازونو په انتظار دي، نن که دوی د الله اکبر د هغو نارو په انتظار دي چې اوس هم د کفر پر برجونو د زلزلې راوستلو توان لري؛ نو اې د نړۍ غیرتي ځوانانو! دا خویندې تاسو ته سترګې په لار دي. د ژوند د سختو کړاوونو زغملو او له هغو څخه د خلاصون تمه یې ستاسو په غیرت پورې تړلې ده، همداسې په نورو اسلامي ممالکو کې کړېدلې او محکوم مسلمانان زموږ په انتظار دي. د هغوی له تپې سینو دا اواز اوچت دی چې کاشکې هغه مجاهدین چې د بشریت بڼ ته یې عدل،

انصاف او آزادي راوستله او نړۍ يې په شرعي ښکلا ښايسته کړله د خپلو خوېندو، مېندو عزتونه يې وساتل، نو له دې ظالم نه هم توره واخلي غرور يې مات کړي، د دوی غيرت او شجاعت هغه اغزن بوټي تر پښو لاندې کړي چې د انسانيت او آزادۍ لمن پکې نښتې ده.

مسلمانو ورونو! يو څو دقيقې سترګې پټې کړئ، فکر وکړئ چې دا زموږ خويندې چې له داسې وحشتونو سره لاس او ګرېوان دي د حضرت محمد مصطفی صلی الله عليه وسلم د امت لوڼې دي. د فاطمې خور د ليک توري او الفاظ په ذهن کې راولئ، هغه څه وايي چې په يوه ورځ کې پر ما نهه کرته تجاوز کېږي! آيا ستا ذهن د دې خبرې د اورېدو توان لري؟ آيا ستا غيرت ته ګواښ نه متوجه کېږي؟

وړاندې راځه! فاطمه وايي چې له ما سره ديارلس نورې داسې پېغلې دي چې د ټولو پر وړاندې پرې په شرابو مست وحشي درندګان تجاوز کوي. آيا ستا به څه حال وي او د الله جل جلاله د دې آيت ځواب به څنګه وايئ، چې (إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ إِخْوَةٌ) که چېرته د مسلماني خور په سترګه ورته ګورئ نو بيا ولې پرې غيرت نه کوئ، او که مسلمانه خور يې نه ګڼئ نو بيا کله مسلمان ياست! فاطمه خور وايي چې زما ترمخ اوس چې ليک درته ليکم، يوې خور ځان شهيد کړ، هغه څنګه؟

داسې چې زموږ په مخ کې يوه وحشي پرې تجاوز وکړ او دومره يې وځوروله چې په سينه او ورنو کې يې ورته زخمونه جوړ کړل.

دې زورېدلې خور چې نور يې حوصله ختمه وه او نور يې د داسې ظلمونو د زغملو توان نه درلود، نو خپل سر يې تر هغه د ابو غُريب د زندان له دېواله سره وواهه څو چې شهيده شوه! ماغزه يې دزندان پر ديوال نقش شول او د غربي تمدن او وحشت يادګار يې پرېښود.

چې مجاهد ورور مې خبرېږي

ما به خپل سر په دېواله مات کړی وينه

د دې ترخنګ نورو مظلومو خويندو ددې شهيدې بربنډ جسد ته په حيرت او حسرت کتل. د نړۍ غيرتي ځوانانو! د دې شهيدې او مظلومې خور د بې وسۍ او بربنډۍ دغه تصوير د حال په ژبه د نړۍ مسلمانانو ته څه وايي:

ماته مه ګورئ، ماته نږدې مه راځئ، د نړۍ ټولې ډېوې مړې کړئ، لمر، سپوږمۍ او ستوريو ته ووايئ، چې د تل لپاره ډوب شي، چې د ابو غريب په زندان کې څوک ما پر دې حال ونه ګوري. د هغې په غړېدلو سترګو کې د ولس زامنو ته يوه هيله يو پيغام و، چې زه ستاسو عزت يم، تاسو زما په ابرو سوګند خوړلی شئ، زه هغه لوريم چې د دمشق په ماڼيو يې لړزه راوسته. د محمدبن قاسم توره ما له تېکي را

ابستلي ده. سند زما لپاره فتح شو. زه هغه خوریم چې معتصم راته لبیک و وایه. زه هغه موریم چې محمود غزنوي ته یې شیدې ورکړې دي. د سومنات بت ماتوونکي مجاهد ته ما للو۔ للو ویلي دي. زه هغه لوریم چې په رګونو کې یې د صلاح الدین ایوبي وینه ده. د غیرت او عفت منارونه زما لپاره جوړ شوي دي. ما په دې وطن کې تر پـېرېو-پـېرېو د فتحو ترانې ویلې دي. اې قومه زه څوک یم؟!

د شهیدانو اروا! د خدای په دربار کې دعا وکړئ چې ستاسو د قوم د ځوانانو زړونه له سکروټو څخه ډک کړي چې دوی ددې خاورې سپېڅلتیا هېره نه کړي، چې زموږ وینې پرې توی شوې دي، چې زموږ ابرو پرې لوټ شوې ده. زموږ ساه چې د بدن له قید څخه ازاده شي هغو میدانونو ته به والوزي چې زموږ وروڼه پرې د اسلام د برې د بیرغونو د رپولو په هڅه کې دي.

زه د مسلمانانو غوږونو ته د قوم د هغو لوڼو فریاد رسوم، چې عصمتونه یې لوټ شوي دي او هغه خویندې خپلو غیرتي وروڼو ته خطاب کوي چې پر موږ غیرت وکړئ. هغوی پوښتي چې ایا تاسو د هماغه قوم بچیان یاست چې د انسانیت د ساتنې لپاره را پورته شوي و؟ ایا تاسو هماغه غیرتیان یاست چې توري یې د ظلم د لاس پرېکولو لپاره او چتېږي؟ ستاسو میندې پوښتنه کوي چې زموږ غیرتي زامن

چېرته دي؟ ستاسو خويندې وايي چې د ظلم لاس چې زموږ د عصمت پر لور را اوږدېږي، زموږ غيرتي ورونه چېرته دي؟ ايا تا سو د هغه قوم بچيان ياست چې د يوې غريبې خور د عزت لپاره يې لويې- لويې پاچاهۍ تر پښو لاندې کړې؟ پر تاسو څه شوي دي؟ موږ خپل رب ته دعا کوو چې اې د سزا او جزا مالکه! موږ ته ټينګار او حوصله راکړې ته زموږ بې وسي وينې، ته مو له کمزوريو خبر يې؛ خو خدايه دې وحشيانو ته زموږ کمزوري مه ښکاروې. زموږ مظلوميت يوازې ستا د رحمت دروازه ټکوي.

مسلمانانو ورونو! سترګې مه خلاصوئ، اوښکې مه وچوئ. تنها د ابو غريب د زندان ناخوالې نه دي، بلکې ډېرې د حيا خاوندانې د وحشت ښکار شوې دي. فاطمه خور په دې جرم له داسې وحشتونو سره لاس او ګرېوان وه، چې د هغې ورور د امريکايي يرغل او ښکېلاک په مقابل کې توره اوچته کړې وه، خو د بشر د حقوقو درواغجن مدعيان د انسانيت پر پولو وختل او د خپل پوځي يرغل په مقابل کې يې د راپورته شويو ځوانانو په اسارت او شهادت زړه يخ نه شو.

د فاطمې د ورور په نيولو او شهادت باندې بريالي نه شول؛ نو دې ظالمانو مظلومه فاطمه ورسره زندان ته يوړه او خپل انتقام يې له فاطمې څخه وا خيست، چې اخر د دې وحشتونو ښکار شوه او د ابد

دنيا ته يې پنا يوړه. د شهيدانو له سپېڅلي كاروان سره ملګرې شوه او د اسلام په تاريخ كې يې د مسلمانانو لپاره بوږنوونكى او له دردونو ډک باب پرانيست. په خپله د دې سپېڅلي دين لپاره قربان شوه او خپل كړېدلى او مظلوم وجود يې الله پاک ته وقف كړ. د دې ورور مجاهد و د يرغلګرو په الوزولو او كبابولو يې زړه يخ نه شو. اخر يې پر ابو غريب زندان د موټربم حمله وكړه او د شهادت لوړ مقام ته ورسېد؛ خو خپل د ژوند يادګار يې د استشهاديانو په قطار كې وليكه. د خپلې خور او نورو مسلمانو خويندو له عزت څخه يې ځان قربان كړ. خپلې غوښې او هډوكي يې د خپلو خويندو د عزت لپاره وشيندل.

اوس له ابوغريب زندانه لږ د خپل كړېدلي او ځورېدلي هېواد پر لور راځو. دلته هم ډېرې نادودې رامنځ ته شوې دي اوس راشئ ډاكټره عافيه صديقي هم د امريكا د وحشي تمدن د وحشتونو او اذيتونو ښكار ګرځېدلې ده.

ډاکټره عافیه صدیقي د بشري ځناورو په منګولو کې

ډاکټره عافیه صدیقي له هغو بد نصیبو ښځو ده چې د ژوند خواږه ورنه اخیستل شوي او د بشریت د دعوه لرونکو د وحشت ښکار ګرځېدلې ده.

ډاکټره عافیه صدیقي هغه پاکستانۍ ډاکټره ده چې د موجوده پاکستان په کراچۍ ښار کې زېږېدلې او د خپلو تعلیماتو لپاره امریکا ته تللې ده. هلته یې د دماغو په برخه کې دکتورا کړې ده او یوه پوه عصبي ډاکټره ده. د تعلیماتو په جریان کې په امریکا کې اوسېدله. ددې تر څنګ یې په ځینو روغتونونو کې دنده هم درلوده او د خپلې سرمایې زیاته برخه یې په امریکا کې د مېشتو غریبو مسلمانانو مرستې ته ځانګړې کړې وه.

کله چې د سپتمبر پر (۱۱) د امریکا پر تجارتي مرکزونو بریدونه وشول؛ وروسته چې هلته ټولو مېشتو مسلمانانو ته یو ډول د شک په سترګه کتل کېدل؛ نو څو ځله د عافیې صدیقي کور هم د امریکایي پولیسو له خوا تلاشي شو. دې چې کله خپل ځان په خطر کې ولید، له خپل مېړه سره یې افغانستان ته د تلو تکل وکړ. امریکایانو چې پر افغانستان باندې حمله وکړه؛ نو دوی غوښتل په افغانستان کې د

امريکا په بمبار کې د زخميانو درملنه وکړي. کله چې هوايي ميدان ته راغلل (دوی چې مخکې هم د پوليسو تر تعقيب لاندې و) د امريکايي ځواکونو له خوا تلاشي شول او افغانستان ته يې له تلو څخه منع کړل. نو دوی پاکستان ته ستانه شول او هلته يې د کراچۍ ښار په يوه پوهنتون کې وظيفه پيدا کړه. عافيه صديقي له يو علمي خاندان څخه وه چې پلار او خور يې هم د اعصابو ډاکټران دي.

په (۲۰۰۳)کال کې يې د تره (کاکا) د ليدلو لپاره اسلام آباد ته د تلو تکل وکړ، چې د لارې په اوږدو کې له خپلو دريو ماشومانو سره د پاکستان د مزدور حکومت د اجيرو عسکرو له خوا ونيول شول او درک يې ورک شو، يعنې د پاکستان اجير حکومت دا په امريکايانو خرڅه کړې وه او هغوی ته يې سپارلې وه. کورنۍ يې اخوا دېخوا لالهانده ګرځېدل، خو د عافيې غريبې هېڅ درک نه و. عافيه صديقي د باګرام په زندان کې د مظلوميت شپې او ورځې سبا کولې. دغه ۳۷کلنه پاکستانۍ مسلمانه او مجاهده مېرمن د باګرام په زندان کې يواځينۍ مېرمن وه چې له خپلو دريو ماشومانو سره راوړل شوې وه. د بشريت قاتلانو ورته سختې شکنجې ورکولې او د دې د اسلامي او ايماني غرور د ماتولو لپاره يې قرانکريم ورته څېرې کړی و چې پر پانړو يې وخېژي. پاڼې يې پر ځمکه ورته غورځولې وې کله چې هغې له

دي کاره انکار وکړ، نو دې ظالمانو پرې داسې ظلمونه وکړل چې داسې يوه د نازکو او نحيفو اندامونو ښځينه مېرمن خو پرېږده، ان هغه د ډېرو په ځېر کلک نارينه يې هم نشي زغملی. دې وحشي درنده ګانو او د غرب په چټل اوبې حيا چاپېريال کې رالوی شويو درنده ګانو له هېڅ رنګه جبر او ستم څخه مخ وانه ړاوه او دا مظلومه د دوی د هوس، مستيو او جنسي تجاوزونو ښکار شوه. د باګرام له بدنام زندان څخه د باندې ددې مظلومې زړه سورې کوونکې کريږې او فريادونه هيچا هم نه اورېدل. په تورو شپو کې د وحشيانو د ظلمونو له لاسه د هغې خپې سلګۍ او ساړه آهونه هيچا هم نه اورېدل، هغه د باندې د ديموکراسۍ مدعيان چې شپه او ورځ يې يوه کړې ده د ښځو د حقوقو، د بشري حقوقو، او د ماشومانو د حقوقو په درواغجنو او غولوونکو ويناوو يې د خلکو غوږونه کاڼه کړي دي. راډيوګانې تلويزونونه او ټولې اجيرې رسنۍ يې شپه او ورځ په کار لګيا دي او د غرب تمدن او د هغوی د درواغو شعارونه خپروي. ولې دې درواغجنو د عافيې چيغې وانه ورېدې؟ د هغې آهونه يې وانه ورېدل؟ ايا د هغې معصوم ماشومان انساني حقوق نه لري؟

ايا د عافيې صديقې واړه ماشومان چې دوه، دری او پنځه کاله عمر لري د امريکا قاتلان دي؟ تروريستان دي. دا د بوش او اوباما لښکرې

د نړیوال جبر ستر مجرمین دي، مظلومه عافیه ورته بشر نه ښکاري؟ هغه بشري حقوق نه لري؟ هغه د ښځو د حقوقو له چوکاټ څخه بهر ده؟ ددې تنکي- تنکي ماشومان د بشریت قاتلین او ترورېستان دي؛ دوی درواغجن شعارونه او د ښځو د حقوقو د دفاع نارې تنها د هغوی لپاره وهي چې دوی یې بربنډتیا، عیاشي او فحاشي ته رابولي. او یا هغه چې د دوی دې نعرو ته لبیک وایي. د دې درواغجنو ادعاوې خاص تر دوی پورې محدودې دي. د دوی په آند د ښځو او بشر حقوق په ستاره افغان او د شپې په کلبونو کې محصور دي. دوی د مادي نړۍ په غېږ کې اصلا د ښځو د حقوقو تر عنوان لاندې بې حجابي، بې حیایي او ډمتوب ته وده ورکوي. دوی د داسې مظلومو او بې وسه تورسریو او ماشومانو د کریږو او فریادونو اورېدلو ته تیار نه دي چې د امریکا د قدرت په پنجو کې راګیر دي.

د عافیې صدیقي د مظلومیت چیغو او فریادونو یوازې د باګرام د زندان بې ګناه بندیان ځورول. هغه بندیان چې د ظلم او جبر په کلکو ځنځیرونو تړلي و. هغو یې په بې وسۍ سره چیغې اورېدې، ولې هېڅ یې په وس کې نه وو.

دا په باګرام کې په (٦٣٠)نمبر زندانۍ باندې مشهوره وه ځکه دا امریکایانو پټه ساتلې وه. کله چې له دې زندان څخه ځینې بندیان را

خلاص شول، هغوی د دې ښځې د فریادونو هغه کیسې خلکو ته وکړې، چې دوی په بګرام زندان کې اورېدلي وې. خو چا ته دا حال معلوم نه و چې دا مظلومه مېرمن څوک ده او ولې ورسره ظلم کېږي؟ بالآخره فرانسوی خبریالې ایوآن ریډلي (چې د طالبانو په وخت کې د دوی لخوا نیول شوې او بیا بیرته له څه وخت زندان څخه وروسته خوشې شوې وه دا د طالبانو له ښه سلوک او اسلامي اخلاقو څخه متاثره شوې وه او بیا مسلمانه شوه. اوس یې نوم مریم دی دا په ۲۰۰۸م کال کې د باګرام زندان ته راغله چې د بندیانو حالت وګوري) د دې ښځې حال معلوم کړ. بیا یې پاکستان ته سفر وکړ او هلته یې په یوه خبري کنفرانس کې، په داسې حال کې چې له سترګو یې اوښکې بهېدې، خلکو ته ښکنده کړه چې هغه مظلومه مېرمن چې د باګرام په زندان کې د مظلومیت شپې ورځې سبا کوي، عافیه صدیقي ده. د دې خبریالې د عافیې د مظلومیت داستان په ټوله نړۍ کې نشر کړ او څو ورځې دا خبر د نړیوالو رسنیو د توجه وړ وګرځېده. کله چې دا معامله افشا شوه د بشریت دښمنانو عافیې ته توطیه جوړه کړه او د غزني په ښار کې یې خوشې کړه. هلته افغاني پولیسو ونیوله. توریې پرې ولګاوه چې یوه پاکستانۍ مېرمن یې له خپل لس کلن زوی سره نیولې ده. او غوښتل یې د غزني پر والي باندې برید وکړي. په دې وخت کې

چې کومه توطیه د غربي شیطانانو له خوا ورته جوړه شوې وه عملي شوه او امریکايي (FBI) سرتيري په دې بانه راغلل چې له عافیې نه تحقیق وکړي. کله چې دوی د تحقیق خونې ته ورننوتل په عافیه باندې يې ډزې وکړې. دا زخمي شوه او دوی په خپله توطیه کې کامیاب شول. د غزني د مقاماتو له خولې چې د تحقیق آمر يو چا ته قيصه کړې وه، ویلي يې و چې کله دا مېرمن ونيول شوه نو ډېره ضعیفه وه او ما ترې د تحقیق کولو هڅه وکړه؛ خو د خبرو کولو توان يې نه درلود. د سختو شکنجو آثار يې په وجود کې ښکارېدل او زه يې په خبره دومره پوی شوم چې راته يې وویل د الله لپاره امریکایانو ته مې مه سپارئ. له امریکایانو څخه سخته وېرېدله. بس دومره پوی شوم.

کله چې امریکايي ځواکونو زخمي کړه اوله ځان سره يې یوړه، نو ټولو خلکو ته څرګنده شوه چې دا يوه توطیه وه چې له مخکې پلان شوې وه.

د ښځو حقوقو د دعوه دارانو، د دیموکراسۍ مدعیانو د دې مظلومې خور په پنځه کلن تعذیب زړه یخ نه شو او په هغه برسېره يې په خپلو قاتلو ټوپکو وویشته، د ظلم په مرمیو يې زخمي کړه او تردې وروسته يې امریکا ته یووړه. په دې وروستیو کې د واشنګټن دیموکرات حکومت د عدالت محکمې ته د ټولو انساني او بشري قوانینو خلاف

په داسې حال کې راوسته، چې جامې يې ورنه اېستلې وې او پر خپلو پښو نشواى درېدلى په نورو يې تکيه کړې وه. د نړيوال جبر آثار يې په وجود کې ښکارېدل. او کله چې د ښځو حقوقو ته متعهدو کفارو(!) او د واشنګتن د عدالت محکمې دې ته د ٨٦ کاله بند سزا واوروله، نو د دې له خولې دا کلمه ووتله چې:(أُفَوِّضُ أَمْرِي إِلَى اللَّهِ) يعني زه مې خپله معامله الله جل جلاله ته سپارم .

د عافيې خور ډاکټره فوزيه صديقي وايي چې خور يې د سختو شکنجو او جنسي تېريو له وجې سخته ضعيفه شوې او په دې اخرو وختو کې د سرطان په ناروغۍ هم اخته ده. کله چې د امريکا د عدالت په علني محکمه کې بې جرمه د ٨٦ کاله بند سزا ورته واوروله شوه نو ځينو رسنيو او مدني ټولنو د عافيې د خوشې کېدو غوښتنه وکړه. همدارنګه په پاکستان کې خلکو مظاهرې وکړې، خو د وزو احتجاج هېڅکله د ليوانو فطرت نه شي بدلولى. امريکايي ابر قدرت دې نارو ته هېڅ توجه ونه کړه. عافيه يې د خپل عدل زندان ته ولېږله او اوس هم پکې د مرګ په انتظار د مظلوميت شپې او ورځې تېروي. د پاکستان ظالم او جابر حکومت د خپلو لونو د عزت او عصمت په خرڅولو نه شرمېږي. مظلومه عافيه يې په امريکا خرڅه کړه. کله چې دې ته د ٨٦ کاله بند سزا واورول شوه. د پاکستان حکومت هېڅ هم ونه ويل. اندېښنه يې

هم څرګنده نه کړه، څکه د پاکستان حکومت یو کفري او سیکولر حکومت دی؛ خو دا ذمه واري د مسلمانانو ده چې له دې وحشیانو څخه انتقام واخلي. په نړۍ کې هېڅ داسې څوک پیدا نه شول چې له دې ځناورو د عافیې پوښتنه وکړي. هیچا د دې د مظلومیت فریادونه وانه ورېدل؛ خو الله جل جلاله به د دې د سویو آهونو او خپو سلګیو په عوض کې خپل نعمتونه ورکوي.

اصلا په آزاده نړۍ کې مونږ بندیان یو، چې خپل غږ نه شو اوچتولی. د دې مظلومو خویندو د ابرو او عزت پوښتنه نه شو کولای.

مسلمانانو! مونږ او تاسو ټول ځانونو ته مسلمانان وایو؛ خو اسلام قرباني هم غواړي بې قربانۍ د جنت دعوه کول ناپوهي ده. څکه مسلمانانو فکر وکړئ چې په یوه مسلمانه خور ظلمونه کېږي، یا نورو هغو خلکو ته فکر وکړئ چې د الله جل جلاله په لار کې ځانونه ټوټه ټوټه کوي، دا خو د الله جل جلاله لپاره دي. نو الله پاک به دوی ته اِن شاءالله جنت ورکوي. مسلمانه! ته فکر وکړه، هغو ته د دومره تکلیفونو او قربانیو په عوض کې جنت ورکول کېږي او ته یې په مفته او له عیاشۍ ډکه زندګۍ کې غواړې. دا خو ناشوني ده اسلام سربښندنه غواړي، دا دیوې مسلمانې خورکۍ له غمه ډک داستان و.

الله جل جلاله دې د اسلامي امت د ځوانانو زړونه د انتقام د اور له لمبو څخه ډک کړي، چې د حق میدان ته را ووزي او پر دې جابرانو باندې ځمکه تنګه کړي.

اوس راځم د افغانستان غیرتي ولس ته خطاب کوم او خاص د هغوی غیرت او ځوانۍ ته چلېنج ورکوم چې څه کوئ؟ د افغانستان د عزتمنو او عفیفو پېغلو پاکو لمنو ته د غرب د سپیو لاسونه ور اوږده شوي دي تاسو څه کوئ؟ آیا غیرت پرې کوئ که نه ؟

د عافیې په څېر د څو نورو خویندو د مظلومیت داستانونه هم ستاسو مخې ته ږدم. نور قضاوت تاسې ته سپارم له خپل ایمان، وجدان او له خپل رب سره مو فیصله وکړئ چې څه کوئ.؟

اوس د ګوانتنامو د وحشت ژوندی تصویر ستاسې مخې ته ږدم، بیا به د افغانستان څو واقعې درته وړاندې کړم.

د ګوانتنامو وحشت

مسلمانانو وروڼو! قلم د ليکلو توان نه لري؛ خو د اسلامي امت د بيدارۍ لپاره مجبور يم هغه څه وليکم، چې د ليکلو او څرګندولو نه دي. ګوانتنامو ته ځو د انسانيت او بشريت د درواغجنو دعوه دارانو بلکې د بشريت د سترو قاتلينو د وحشت څپې د انسانيت له پولو واوښتې. هغه اعمال چې د اورېدلو په وخت کې يې په مسلمان باندې لړزه راځي؛ نو يوه ډېره زړه دردونکې واقعه ستاسو غيرت ته مخاطبه او متوجه کوم. يو ملګرى چې د ګوانتنامو له وحشي زندان څخه راخلاص شوى، څو کاله يې د دې جهنمي زندان تعذيب ګاللى او هلته يې د مظلوميت شپې ورځې تېرې کړې دي، قيصه راته کوله چې په ګوانتنامو زندان کې د افغانانو په څېر عرب مجاهدين هم ډېر دي. زما د څنګ د پنجرې ملګرى يو عرب ځوان و، چې همېش به يې طبيعت خراب او خفه به و؛ خو دا خفګان او مړاويتوب يې د تعذيب له کبله نه و، ما ترېنه پوښتنه وکړه چې ولې خفه يې؟ څه خبره ده؟ ده راته وويل چې دې وحشيانو زه په افغانستان کې ونيولم او له ما سره مې مېرمن هم وه. زه يې دلته راوړم نور نه پوهېږم چې زما د مېرمنې به څه حال وي؟ ما به ورته تسلي ورکوله چې په افغانستان کې به وي او

افغانان غيرتي او مسلمان خلک دي، ستاسو تور سريو ته ډېر احترام لري کېدای شي چېرې به د امن ژوند کوي؛ خو دی به همېش په دې فکرونو کې ډوب و. د ارام خوب يې تښتېدلی و؛ نو وخت تېرېده، څو ورځې وروسته د بشريت د ښمنانو د انسانيت قاتلانو د گوانتنامو د زندان څو تنو امريکايي پيره دارانو يوه بربنډه ښځه، چې سر يې ور خريلی و د دهلېز په منځ کې راروانه کړې وه. ډېره سخته او دردونکې صحنه وه. بنديان پوی شول چې حتماً کومه مسلمانه ښځه د دوی د ظلم ښکار گرځېدلې ده، خو بې وسه بنديانو بې له دعاگانو نور هېڅ نه شوای کولی؛ خو زما د څنگ د پنجرې عرب ملگري چې کله دا حالت وليد نو له خولې څخه يې يوه چيغه ووته او بې هوشه شو.د دهلېز په ټولو زندانيانو باندې دا واقعه ډېره سخته تمامه شوه، د ظلم او وحشت شپې ورځې تېرېدلې. دوې هفتې وروسته راته دې عرب ملگري وويل چې هغه ښځه دې په هغه ورځ وليده؟ ما ويل هو! ده راته وويل، چې دا زما ښځه وه چې دلته يې راوستې وه؛ الله اکبر!

د يويشتمې پېړۍ متمدنو مسلمانانو آيا دا ستاسو خور نه ده؟ آيا دا د الله جل جلاله د نازولي پيغمبر حضرت محمد مصطفی صلی الله عليه

وسلم د امت لور نه ده؟ تاسو په آزاده نړۍ کې د اسلام او مسلمانۍ دعوې کوئ؛ مګر د اسلام لپاره د قربانۍ لپاره هېڅ در کې نشته.

اې د نړۍ په عیش او عشرت مستو زلمیانو! د قیامت په ورځ به الله جل جلاله ته څه ځواب وایئ؟ ستاسو د غفلت او مستیو له وجې اوس کفار دومره زړور شوي دي، چې ستاسو په خپلو وطنونو کې ستاسو د عفیفو خویندو عزتونه لوټوي. دغه خویندې چې د نړیوال جبر، عصري تمدن او د درواغجنو بشري مدعیانو په بند کې شپې او ورځې سبا کوي، دغو مظلومو خویندو به څومره آهونه کړي وي؟ څومره چیغې او فریادونه به یې کړي وي؟ هاغه د پردو تر شا پټ حقایق، هغه په تورو زندانونو کې، په تپو تورو شپو کې د مایوسۍ خپې سلګۍ، هغه د غم او درد د اوښکو سیلاب ستاسو په ضمیر او وجدان هېڅ اغېزه نه کوي؟ آیا تاسې د دې آرام او سوکاله ژوند لپاره پیدا شوي یاست؟ آیا تاته د خپلو خویندو، میندو د عزت ساتلو ذمه واري نه ده سپارل شوې؟ آیا دا د عیش او عشرت ژوند به تر کومه ستا پښنو ته د ذلت او بې غیرتۍ زولنې در اچولې وي؟ کله به هغه د سختیو زندګي ته ورځې؟ لکه رسول صلی الله علیه وسلم فرمایي چې:(الدنیا سجن المومن و جنة الکافر) دنیا د مسلمان او مومن لپاره زندان او د کافر

لپاره جنت ده؛ نو تا ولې په دې دنیا کې د جنت په شان زندگي غوره کړې ده؟ څه وخت به د الله جل جلاله د دین دې سختو لارو ته راوځې؟ ستا غیرت به څه وخت تا د سنگر په لور رهبري کوي؟ ته به څه وخت د مقابلې ډگر ته کوزېږې؟ د دې مظلومو خویندو د وا معتصما ! او وامحمدا! د فریادونو ځواب به څوک وایي؟ دې ناروته به څوک لبیک وایي؟ د دوی د مظلومیت او معصومیت زنځیرونه به څوک ماتوي؟ دغه چیغې به د چا په زړه او وجدان اثر کوي؟ د چا ضمیر به را ویښوي؟ څوک به د هغو سختو او وحشتناکو صحنو تصور کوي چې دا خویندې یې زغمي؟ د هغو کفارو غرور به کوم معتصم ماتوي؟ چې ستا مسلمانې خور ته ستا د بې غیرتۍ پېغور ورکوي؟ څوک به د هغو بې حیا وحشیانو ککرۍ الوزوي چې ستا د عفیفو او پاک لمنو خویندو د ژړاگانو او فریادونو په مقابل کې کړسندې او بې حیا خنداگانې کوي؟ آخر به د دې خویندو انتقام څوک اخلي څوک به د دوی مظلوم آهونه اوري؟؟

د نړۍ مسلمانانو! او د انقلابي افغانستان غیرتي شازلمیانو! راځم ستاسو ځواني، ایمان، غیرت، او افغانیت ته چېلنج ورکوم. یوه بله واقعه ستاسو ضمیر ته متوجه کوم. کېدای شي اسلامي، افغاني ، او

د ځوانۍ غیرت مو راوپاروي. د افغانستان د خوست په ولایت کې یوه شپه د بشریت دښمنانو د یوه مسلمان او په دین مین افغان په کور چاپه ووهله. له وحشت او تالاشیو وروسته یې پلار او یو زلمی زوی د خپل کور په منځ کې د ټولو تر مخ ورته د شهادت په خوب ویده کړل. د ماشیندارو مرمۍ یې د دې مظلومو په ټټر کې ورخښې کړې. د ښځو او ماشومانو کریږو اسمان او د شپې خپه فضا په سر اخیستې وه، کایناتو په غمجن نظر د دې ظلم تماشه کوله. سپوږمۍ هم د ځمکې پر مخ د یوویشتمې پېړۍ د متمدنو(!) وحشیانو د ظلم انځورونه لیدل. د شنه آسمان په لمن کې ماشومو ستوریو اوښکې تویولې.

د ځمکې د سر او ګاونډ مسلمانان له ډاره بې سده او سرکوبه په خپلو کورونو کې پراته و. د خوځښت حس پکې نه و چې یو ځل بیا د تورې شپې په غمجنه فضا کې د هوایي بلاوو غږ اوچت شو او د بشري یرغلګرو څرخکې له ځمکې سره ولګېدې. د صلیب د بندګانو چې د دې ماشومانو د بابک او ورور جان په شهادت یې تنده ماته نه وه د شهید پلار ځوانه او پېغله لور یې هم له ځان سره څرخکو ته پورته کړه او د نامعلوم هدف په لور یې له ځان سره یوړه. پر دې وحشي درنده ګانو د معصومو ماشومانو کریږو او چیغو هېڅ اغېزه ونه کړه. په وحشي

سپیو یې وداړل. امریکایي درنده ګانو د دې ماشومانو او تور سریو د چیغو او آهونو هېڅ پروا ونه کړه، په کړسندو خنداګانو او فاتحانه انداز سره د خپل هدف په لور روان شول او د شهید پلار مظلومه لور یې له ځان سره بوتله.

افغان ځوانه ! ستا غیرت څه وایي؟ ایا دا زغملی شې چې له زرګونو کیلو مترو لیرې راغلي وحشي کفار ستا پر مقدسه او غیرتي خاوره ستا له عفیفو او پاک لمنو خویندو سره دا شان ظلمونه کوي؟ فکر وکړه دې خور ته به څه ورپېښ شوي وي؟ هغه د حیا، عفت، ایمان ، او غیرت مجسمه مسلمانه پېغله چې په پښتني چم کې یې د حیا د دیوالونو تر شا خپل عزت ساتلی و، نن د وحشي صلیبیانو د وحشت آله وګرځېده. دا به څنګه ایمان او غیرت وي چې دا قسم معامله به زغمې؟

د نړۍ مسلمانانو! الله جل جلاله ته به څه ځواب ورکوئ او د قیامت په ورځ به دې مظلومو او کړېدلو خویندو ته څه ځواب وایئ؟ په افغاني ټولنه کې که څوک د یو چا کور ته په پټه یا په زور ور واوړي، هغه افغان یا به دی وژني یا به ځان پرې وژني؛ نو اوس چې وحشي درنده ګان امریکایي سپي ستا کور ته په نیمه شپه در واوړي او بیا

داسې ناوړه اعمال ترسره کوي، تاسو ته قضاوت په لاس درکوم، له دوی سره به څه کوئ؟! د مسلمان غیرت خو دا عمل نشي زغملای، د داسې ځناور او وحشي کافر په مقابل کې به یې څنګه وزغمي؟
په آزاده نړۍ کې مسلمانانو! داسې فکروکړئ که چېرې د قیامت په ورځ دا مسلمانه خور د حشر په میدان کې تنها د افغانستان نه بلکې د ټول جهان د مسلمانانو په مخ کې ودرېږي او ووايي چې تاسو په دنیا کې ولې پر ما باندې غیرت نه کاوه؟ زه ستاسو ناموس نه وم؟ زه ستاسو لور، ستاسو خور نه وم؟ ولې ظالمانو زما د حیا او عفت جامې څیرې کړې؟ ولې یې زما له سره د عزت پړونی وغورځاوو؟ ایا دا ظلمونه د څه په خاطر له ما سره کېدل؟ که د اسلام په خاطر له ماسره کېدل، ولې تاسو راباندې غیرت نه کاوو؟ او نن ولې ټول د مسلمانۍ دعوې کوئ؟ نو مسلمانانو ستاسو ځواب به دې خور ته څه وي؟! آیا ځواب لرئ؟ مخکې له دې چې د الله جل جلاله حضور، حساب او کتاب ته وړاندې شئ دې خور ته به څه ځواب وایئ؟ آیا یو قدم به مخکې ترې لاړ شئ؟ کومه بهانه ورته مخ ته کوئ؟ نو راشئ له هغې ورځې نه مخکې باید د هغې ورځې لپاره ځواب پیدا کړو.

مسلمانه وروره! پر هغه ورځ به ستا هېڅ عذر د قبول وړ نه وي؛ ځکه پر اسلامي امت به له دې سخته ورځ کله راځي؟ ستا غیرت او مېړانې ته به څه وخت ضرورت پېښېږي؟ دې خویندو چې ستاسو غیرت، ایمان او ځوانۍ ته خطاب کړی دی، ستا دې دا ځواني خاورې شي چې د داسې مظلومو خویندو له عزته به یې نه قربانوې.
ځوانه وروره ! یوه شېبه سر په زنګون کېږده او د دې واقعې انځور د تخیل په دنیاګۍ کې راوله دا کیسې چې په غیرتي افغانستان کې پېښېږي. یوازې د دې واقعاتو د کلماتو په اورېدلو اکتفا مه کوه، بلکې د دې کیسې ژوندی تصویر په ذهن کې راوله، د ضمیر او غیرت په هنداره کې یې ښه وګوره.

دوې بد نصيبې

يوه شپه امريکايي يرغلګرو د افغانستان په يوه کلي کې د دوه مهمو طالب قومندانانو- چې په امريکايانو يې ځمکه تنګه کړې وه، د هغوی غرور يې مات کړی و. پر کورونو چاپه واچوله. طالب قومندانانو له يرغلګرو سره سخت مقاومت وکړ، ډېر يې د جهنم کندې ته وغورځول. بالآخره دواړو مجاهدينو د شهادت جامونه نوش کړل او د ابدي ژونديو له سپېڅلي کاروان سره ملګري شول.

د غربي درنده ګانو لا تنده ماته نه شوه. د دې شهيدو مجاهدينو ښځې يې له ځان سره چورلکو ته په داسې حال پورته کړې چې تنکيو او معصومو ماشومانو يې اسمان په چيغو لړزاوه. د ميندو په سينو پورې نښتي وو؛ خو د غرب ځناورو دا تنکي ماشومان د ميندو له مينه ناکې غېږې جدا کړل او په ځمکه يې ګوزار کړل. د دوی ميندې يې په داسې حال کې خپلو ځرخکو ته پورته کړې چې چيغو او فريادونو يې د شپې په خپه فضا کې آزانګې جوړې کړې، او مسلمانانو ته يې چيغې ووهلې. مګر هيچا دغه د مظلوميت او حسرت چيغې نه اورېدې. کله چې ځرخکې پورته شوې او پر کلي يې دوره ووهله. زړه يې ډاډه و چې دلته نور دوی ته خطر نشته. ځکه دلته يې دوه د غيرت غرونه

مات کړل. نور يې په چا کې غيرت نه ليد چې دوی ته به وروګوري، دوی د مسلمانانو د غيرت معلومولو په خاطر د دوارو ښځو جامې لاندې په کلي را وغورځولې چې خلکو ته ښه څرګنده شي چې د مجاهدينو مېړمنو ته څه ور پېښ شول؛ الله اکبر !

زموږ په غيرتي خاوره کې د صليب بنده ګانو داسې نادودې، او ظلمونه وکړل چې کله انسان د دې پېښو تصور کوي، نو که چيرته غيرت او ايمان ولري، وايي به چې کاشکې مې په دنيا کې سل زره ژوندونه درلودلای چې يو پر بل پسې مې د دغو پاک لمنو خويندو له عزته قربانولی. هغه به څنګه ضمير او احساس وي چې په دې پېښو يې په زړه کې درد پيدا نه شي.

اې د افغانستان غيرتي ځوانانو! ستاسو د ډېرو په زړونو کې به د جهاد مينه وي يا به د دې واقعاتو په لوستلو ستاسو جذبات راپارېدلي وي او له جهاد سره به مو مينه پيدا وي، خو د جهاد دامينه به تر څو پټه ساتئ؟ ترڅو به ستاسو د جهاد مينه د خجالت په هغو اوښکو کې پټه وي، چې د مسلمانانو په غمونو يې تويوئ؟ تر څو به د يوې ترانې او يا تقرير په اورېدلو سره ستاسو احساسات او جذبات راپارېږي؟ تر څو به په موبايل او کمپيوټر کې د نورو د اتلولۍ کارنامې او مېړانه

گورئ؟ تر څو به د شهیدانو عکسونو او فلمونو ته د حسرت اوښکې تویوئ؟ دا شیان جینکو ته پرېږدئ، چې سنگر ته نه شي تلای. ته خو نارینه یې له دې خویندو درته شرم په کار دی چې د بې غیرتۍ پېغورونه درکوي. وروره سرمه پورته کوه داسې فکر وکړه چې دغه ښځې ستا میندې، خویندې، او مېرمنې دي. آیا د دغه ډول تخیل او فکر جرات کولای شې؟ که مو څواب (نه) وي نو باور وکړئ چې کټ مټ دغه حقایق په افغانستان کې پېښېږي. په داسې حال کې چې دا خویندې تاسو ته چیغې وهي، چې له دې ظلم نه مو خلاصې کړئ. دغه خویندې وایي چې الله جل جلاله ته به زموږ مرستې ته ستاسو د نه راتلو شکایت کوو او تر هغو به موږ د وا معتصما ! چیغې وهو څو چې د نړۍ په کوم گوټ کې کوم معتصم یا محمد بن قاسم را پیدا نه شي او زموږ فریادونو ته لبیک ونه وایي؟

زموږ له تپې لاسونو د ذلت زنځیرونه پرانیزئ، بیرته د حیا او عفت لوپټې را په سر کړئ، زموږ د تروړل شوي عصمت او عزت انتقام له دې وحشیانو څخه واخلئ، د جبر او ستم په دې دوره کې یو ځل بیا د معتصم او محمدبن قاسم تاریخ راژوندی کړئ.

د تاریخ په پاڼو کې یو ځل بیا د خپلو خویندو د عزت یادګارونه په زرینو کرښو سره لیک کړېږ، د اسلامي امت هغه تېر عظمت بیرته راوګرځوئ. که موږ د معتصم او محمدبن قاسم له راتګه نا امیده شوو او د دې لوی جهان په کوم کونج کې محمدبن قاسم او معتصم راپیدا نه شول، نو تر هغې به دا د غرونو په څېر ستر او سخت تعذیبونه وزغمو څو چې الله جل جلاله راباندې مرګ ولوروي. که زموږ حوصلې ختمې شوې د زندان له اوسپنیزو دېوالونو سره به تر هغو خپل سرونه ووهو، څو چې خپل روح خپل خالق ته وسپارو؛ ځکه نور زموږ په ژوند کې څه پاتې نه دي. دا وحشیان زموږ له وجودونو څخه استفاده کوي او د خپلې خوښې او شهوت آلې یې ګرځولې یو.

د دې مظلومو او بې اسرې خویندو وروستی خطاب به د نړۍ ویده ځوانانو ته د الله جل جلاله د کتاب هغه کلمات وي، چې پر حضرت محمد مصطفی صلی الله علیه وسلم نازل شوي دي او دا خطاب به مو داسې راګیروي چې هیڅ طرف ته به ورنه نشئ تللی. تر اوږو به مو نیسي او جټکې به درکوي او درته وایې به چې:

﴿وَمَا لَكُمْ لاَ تُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِ اللّهِ وَالْمُسْتَضْعَفِينَ مِنَ الرِّجَالِ وَالنِّسَاء وَالْوِلْدَانِ الَّذِينَ يَقُولُونَ رَبَّنَا أَخْرِجْنَا مِنْ هَـذِهِ الْقَرْيَةِ الظَّالِمِ أَهْلُهَا وَاجْعَل لَّنَا مِن لَّدُنكَ وَلِيًّا وَاجْعَل لَّنَا مِن لَّدُنكَ نَصِيرًا﴾ «النساء/ ۷۵»

ژباړه: اخر څه شوي دي په تاسو چې د الله په لار کې نه جنګېږئ حال دا چې هغه کمزوري سړي او ښځې او ماشومان چې فریادونه کوي، او وایي چې اې زموږ ربه! موږ وباسه د دې کلي نه چې اوسېدونکي يې ظالمان دي. او د خپل طرف نه زموږ لپاره څوک دوست پیداکړه او د خپل طرف نه موږ ته څوک مرسته کونکی پیدا کړه.

دا داسې خطاب دی، چې څوک ځان ته مسلمان وایي ځان ورنه نه شي خلاصولی له دې آیت نه به چېرته تښتي؟ د قرآنکریم د تلاوت او یا په هر وخت کې چې دې دا ایت مخې ته راځي یا در یادېږي، ددې مظلومو خویندو له درده ډک داستانونه به دې مخ ته مخ ته کېږي. په هېڅ ځای کې به ترې ځان نه شې ګوښه کولی. څو چې په هغه څه عمل ونه کړې چې ددې الهي کلام غوښتنه ده هغه د دې مظلومو خویندو مرسته او ژغورل دي.

داسلامي امت ځوانانو! قسم په خدای چې د مسلمانانو د عروج او عظمت داستانونه واورئ په انسان باندې لړزه راځي. اوس چې موږ

او تاسو په متمدنه نړۍ کې ژوند کوو یوازې څو په شمار ورونړو او خویندو د اسلام ناره اوچته کړې ده. له ډول ډول شکنجو سره مخ دي؛ نړیوال کفر شپه ورځ ورپسې دی او په غرونو کې هم آرام ژوند نه شي کولی.
دا خاص د اسلام په خاطر دي، د دې خلکو بله هېڅ گناه نشته بې له ایمان لرلو او مسلمانۍ څخه، مسلمان نه کوم اتهوم لري، نه یې د چا په ملک باندې حمله کړې ده؛ خو چا چې د اسلام ناره پورته کړه بس هغوی تروریستان شول. مگر څوک چې د بشریت د نابودۍ لپاره زهرجنې اسلحې جوړوي کلستر بمونه په ماشومانو او تور سرو ازمويي، کلي اوکورونه ورانوي، په تشو بهانو سره د مسلمانانو په حریم باندې تجاوز کوي، هغوئ د بشري حقوقو مدعیان دي. هغوئ د یرغل په جامه کې مرستندویان دي. د هغوئ په ضد نه څوک احتجاج کوي او نه یې د ظلمونو او جنایتونو غندنه کوي.
ځینې خو آن د جواز دلایل ورته پیداکوي، په شا یې ټپوي. ولې موږ له بشري حقوقو څخه سرغړوونکي یو. موږ د بشر قاتلین یو. موږ تروریستان یو. موږ محکوم هم یو.

د اسلامي نړۍ د مظلوميت انځور

پلار او څلور لوڼې

د کشمير د پلوامه ضلعې د کاکا پوره کلی څو واري د تالاشۍ او پلټنې په نامه د هندي عسکرو د يرغل ښکار شو. يو ځل يرغلگرو عسکرو د نومو‌ړي کلي ټول خلک د کلي په يو ميدان کې راجمع کړل. وروسته د وهلو او ټکولو يې په کلي کې چور او تالان پيل کړ. په دې ترڅ کې يو اتيا کلن بوډا چې غلام محي الدين نوميده، په کور کې پټ شوی و، او د تلاشي ميدان ته نه و وتلی. د ترهگرو قواو په لاس ورغی او په راکشکولو يې د تالاشۍ ميدان ته را وست.

نومو‌ړی يې د خلکو په وړاندې بربنډ کړ؛ او بيا يې د هغه څلور واده شوې لوڼې هم راوستې. هغه يې هم بربنډې کړې. هغوی يې دې ته اړ کړې، چې له خپل پلار سره بد فعلي وکړي. دغه ناوړه کار ته د نه چمتو کېدو په صورت کې يې سخت ووهل. او د دوه زره کليوالو په مخ کې يې په زور د څلور واړه لورانو شرمگاوې د خپل پلار له شرمگا سره پيوست کړل.

له دغه زور او ظلم څخه وروسته دغه شريف خاندان خپل کور کلی پرېښود، او د يو نامعلوم ځای پر لور لاړل. معلومات يې نشته چې مره

به وي که ژوندي، او که چېرته به د مجاهدينو په کوم مرکز کې د انتقام لپاره د فدايي حملې لپاره تربيت حاصلوي. په کشمير کې چې کوم ظلمونه د هندي وحشيانو لخوا شوي مسلمانانو ته د عبرت درس ورکوي. نن زموږ مسلمانې کشميرۍ خويندې د هندي ظالمو پوځيانو له خوا بېول کېږي او د بمبيي د حسن په بازارونو کې ليلامېږي، خو ځوک پرې غيرت نه کوي.

بوسنیا

په نړۍ کې په ډېرو مسلمانو خویندو تېري او ظلمونه شوي دي. بې ابرو شوې دي، او په ستم سره وژل شوې دي، خو که واقعي مسلمان د بوسنیا د مسلمانانو زړه لړزونکي داستانونه واوري، ورته څرګنده به شي، چې د ځمکې پر سر تر اوسه داسې ظلمونه په چا نه دي شوي.

د بوسنیا مسلمانې تور سرې په بشپړه توګه له جامو نه بربنډېږي، او پر شپو- شپو په زندانو کې لوڅې پرتې وي، چې د صربي وحشیانو د لذتونو هدې دي. دې مظلومو ته اوبه او ډوډۍ هم نه ورکوي. په یوه ښځه باندې له درېو تر پنځوسو پورې وحشیان په شریکه تجاوز کوي؛ د جبر او ستم په دې کېمپونو کې په شپو او ورځو ورسره داسې ظلمونه روان دي. له دې امله داسې سلوک زموږ له مسلمانو خویندو سره کېږي چې مسلمانان ښه ذلیله کړي.

مسلمانانو ورونو! د وحشیانو په دې کېمپونو کې چې کله د یوې مسلمانې مېرمنې حمل ښکاره شي نو صربي وحشیان ورته وایي چې ځئ اوس صربي بچی وزېږوئ. استغفر الله څومره د ذلت مقام ده د مسلمان لپاره مرګ په کار دی چې له عفیفو خویندو سره یې داسې ظلم کېږي.

د بوسنيا کړېدلو او مظلومو خویندو د نړۍ مسلمانانو ته غږ کړی دی!. چې اې د نړۍ مسلمانانو! له موږ سره که نوره مرسته نه شی کولی دومره خو وکړئ چې زموږ لپاره یوه الوتکه د حمل مانع ګولۍ راولېږئ، چې د خپلو ګېډو نه خو صربي بچي ونه زېږوو.

فلسطين

عاليه عباسي پنځوس کاله عمر لري، نوموړې هغه فلسطينۍ مېرمن ده چې د اسرائيلي عسکرو د وژلو په تور پر دوه کاله بند محکومه شوې، نوموړې څه وخت مخکې له خپلو بچيانو او لمسيانو سره خدای پاماني وکړه او د فلسطين په اشغال شوي ښار رمله کې يې ځان اسرئيلو ته وسپاره.

د عاليې يو زوی هم په لس کاله بند محکوم دی او له ۲۰۱۰ کال راهيسې د اسرائيلو په زندان کې پروت دی.

عاليه پنځه ويشتمه مسلمانه فلسطينۍ مېرمن ده چې د مسلمانانو د لومړۍ قبلې (مسجد الاقصی) د ازادۍ په گناه د يهوديانو په زندان کې د بند شپې ورځې سبا کوي.

زندی شوې چيغې

د امت د يوې بلې حياداري لورکۍ منظومې چيغې او ساندې درته وړاندې کووم، چې پر امت د مسلطو طاغوتانو تر جبر لاندې زندان کې يې سترګې د معتصم ورتلو ته سپينې شولې، خو په پراخه اسلامي نړۍ کې د معتصم پته نه لګېږي، راشئ دې خور له خپلو دردونو او فريادونو څخه د توريو او الفاظو غشي جوړ کړي، چې د هر با درده مسلمان په زړه باندې ننبلي، خو د وخت مسلمانان د دې غشي تاو او درد په خپلو اوښکو سړوي، او لږ وخت وروسته بيا ورنه هېر شي، ځکه هر څوک د دنيا په محبت او ژوند کې داسې را ګير دي، چې بل هر څه ورنه هېر دي.

راشئ د دې خور منظومې ساندې واورئ، که يې ستاسو په ژوند کې انقلاب راووست.

لا تَكْـتُبُوا لـي كـلاماً فـي مُـواسـاتـي

تـبـّاً لــكـم ولأصـحــابِ الـخـطـابـاتِ

زما په دردونو خبرې مه ليکئ!

تاسې او مقررين مو دواړه برباد شئ!

قـد ضــاق سـجـنـي بـأبـيـاتٍ مـبـعـثـرةٍ
فــي كــل ركـــنٍ وآلافِ الـعـبــاراتِ

زما زندان په خورو ورو بيتونو ډک شوی دی
په هر کونج کې يې په زرګونو پراګرافونه دي

كُفُّـوا خِـطـابـاتـكـم فـالعـار يسكـنـنـي
فـهـل سـتُـشـفـي رسـائـلكم جراحاتي؟

بند کړئ تقريرونه مو شرم را سره اوسيږي
ايا ستاسو ليکونه به زما ټپونه ورغوي

أسـيـــرةٌ عــنــد طـــاغـوتٍ يُـكـبّـلُـنـي
بــقــيـــدِ عـــارٍ وأيــــامٍ مــريـــراتِ

له طاغوت سره بنديوانه يم شکنجه کوي مې
د شرم په زولنو او ترخو ورځو کې يې تړلې يم

صـبـاحـــيَ الـهـمُّ شـــربـنـي وأشـــربـهُ
ويـضـرب الـذُّلُّ مثـل السَـوْطِ ليْـلاتي

سهار مې غمونه څښي او غمونه څښم
او ذلت مې د قمچينې په څېر شپې وهي

فَـيَهْتِـكُ الـكلبُ عِرضـي، ثُم يَصْعَـقُني

كـي لا أدافـعُ عـن عِـرضـي وعن ذاتي

سپي مې ابرو څیروي او بیا مې بې هوشه کوي

څو له خپلې ابرو او ذات نه دفاع ونه کړای شم

يَـسبُـنُّـي إذ يُـعـــرّيـنـي ويـضـربـنـي

و يَـسْـــتَـلِـذُّ بِـأنّـاتـي و آهـــاتـــي

کنځي مې، چې بربنډه مې کړي او وهي مې

او زما له ژړا، ساندو او اهونو خوند اخلي

وَ حِـيـنَ أُفْـلـت مــن يَـدِه فـألْـكـمُـهُ

أبـقـى بِـقَـيْـدي عـارِيَــةً لِـســاعـاتِ

او کله یې چې له لاسونو خلاصه شم

بیا نو په زندان کې تر ساعتونو لغړه یم

وَيَـضْحَـكُ النَّـذل إذ أبْكـي ويَسْخَرُ من

أمّـي .. وعِــرْضِ أبِـي ويَـسُـبُّ سـاداتي

او کله چې ژاړم نو دا بې ننګه خاندي او مسخرې کوي

په مـور، پـلار، نـامـوس مې او مـشـران مې کنځي

يــا أيّــُهـا الـقــومُ ، يـا أحــرار أمـتِـنـا

يـا كــلَ قــلـبٍ تـحــرّكه عِــبـاراتـي

اې زما قومه! اې زمام د امت ازادو بچو!

اې هر زړه! چې زما لفظونه مو لړزوي

يـا نـخـوةً - إن تـبقـَّت – في ضمـائركـم

يـا كـل عـينٍ بـَكَـتْ حُــزْنَ الأسـيراتِ

اې غيرتيانو! كه په وجدانونو کې مو پاتې وي

اې هغو سترګو! چې د اسيرو خويندو په خفګان يې ژړلي

ألــيـْسَ مـن رجـلٍ حُــرٍ فـيـقـتُـلَنـي

أو يـنسِفَ السـجـنَ كي يـنهي معاناتي

ايا كوم ازاد نارينه سړى نشته چې ومې وژني

يا زندان وران کړي او له دې سختيو مې وژغوري

مـا أرخـصَ الـدَّمـع والـعَـيْـنان تُهْـرِقُـه

هـل يَـنْمَحي العـارُ يـومـاً بالشـِّعـاراتِ

اوښکې څومره ارزانې دي او سترګې يې څڅوي

ايا كله هم شرم په شعارونو وينځل كېږي؟؟؟

تــبكــونَ عِــرضــيَ؟ فــأي مُــروءةٍ بَقــيَتْ؟

لـــدى رجـــالٍ أنــيـنـهـمـو كــأنّــاتــي

زما په ابرو ژاړئ؟ ايا کوم غيرت پاتې دی

له خلکو سره، چې ما غوندې ژاړي؟؟

يُـهْدُونـنـي أحْـرُفاً بالـدَّمـع قـد نُقِشـتْ

كـأنّـهُـمْ مـا كَـفـاهـم سَـيْـلُ دَمـعـاتـي

ماته په اوښکو ليکل شوي توري ډالۍ کوي

لکه چې زما د اوښکو سېلاب ورته بسنه نه کوي

فــإذا الــحــرائــرُ لــم تـرْفــع لَـهُـنَّ يـدٌ

فـلِـمَـن تُـراقُ الـدِّمـا يـومَ الـمُـلاَقـاةِ؟

که د امت د ازادو لوڼو لپاره لاس پورته نه شي

نو د جګړې په ډګر به د چا لپاره وينه توی شي

ولِـمَــنْ يُــخَــزِّن أبـطــالـي قـذائِـفـهُـمُ

إنْ نـحـنُ هُـنَّا، ومـا نَـفْـعُ الـبطـولاتِ؟

زموږ قهرمانان به اخر د چا لپاره مرمۍ ساتي

چې موږ دلته يو او دا اتلولي به کومه ګټه وکړي

عـارٌ عَـلَيْكُمْ ، إذ انْتُهـكت مَـحَـارِمُـكُم
و أثـقـــل الـعــــارُ آلافَ الـعـفـيـفـاتِ
شرم درته په کار دی، چې ناموس تر پښنو لاندې کېږي
او د زرګونو عفیفو خویندو شرم ډېر دروند دی
وأنـتـمـــو بـيـن خَـــوّارٍ ومـــُرْتـجـفٍ
وبـيـن مُـنْـغَـمِـسٍ بـيـن الـمـلــــذّاتِ
او تاسو په وېره اولړزېدونکي حالت کې یاست
او په عیاشیو، مستیو او لذتونو کې ډوب یاست
ربَّـاهُ مَـنْ لـي وَقـدْ خَـارَتْ عـَزائِـمُـهُـم
فـلـم يُـحـرِّكـهُـمُـو عـاري ومَـأْسـَاتِـي
اې زما ربه! ما سره به څوک مرسته وکړي د دوی هوډ خو مات شوی
زما درد، لوټ شوې ابرو او ساندو خو ونه لړزول
ربَّـاهُ كُــنْ لـي فـمــن إلاَّك يـَعْـلَـمُ مـا
أعـيـشـهُ بـيـن ذُلـّـِي وانْـكِـسَـــاراتـِي
اې زما ربه! ته مې مرستندوی شه بغیر له تا مې څوک ويني
چې زه په کوم ذلت او بدبختۍ کې شپې سبا کوم

إذا رِجـــالُ الـحِـمـَى مَـاتـَتْ مـُرُوئـَتـُهُم

فمــن أنــادي؟؟ .. ومـا جَـدَوَىْ نـدائاتي!

کله چې د مېړنيو غيرتونه مړه شوي دي

نو زه به چاته چيغې کړم، او د چيغو ګټه به مې څه وي؟

ويل کېږي د دې شعر ليکواله خور د مصر د اوسني جابر سيسي په زندان کې د ژوند شپې سبا کوي او د مسلمان په نوم حاکم او اسلامي هيواد کې دا رنګه ظلمونه ورسره کېږي، مسلمانان بايد سر خلاص کړي، چې کله هم د دوی ناموس خوندي نه پاتې کېږي، تر څو چې اسلامي نظام نه وي حاکم شوی.

د دې خور په څېر زرګونه خويندې د جابرې نړۍ په زندانونو کې شپې سبا کوي او له دې نه هم سخت ظلمونه ورسره کېږي، نو که د مسلمان احساس او ضمير د خپلو خويندو په دې ترخو فريادونو او چيغو را ويښ نه شي، نو بيا دې کله هم دا تمه نه کوي، چې هغه به د اسلام په کوم درد وخوري.

نن په ټوله نړۍ کې مسلمانان محکوم دي. کفارو په يوه اتفاق د مسلمه امت د نابودۍ لپاره لاسونه سره يو کړي دي. امريکا چې ځان د ټولې نړۍ واکداره او د بشري حقوقو او آزادۍ علمبرداره بولي، په

نړۍ کې یې د ظلم اوږونه بل کړي دي. د خپلو ګټو په خاطر یې ځو- ځو ځله خپل امریکایي قوانین تر پښو لاندې کړي دي. په خوله د انصاف او عدالت نارې وهي؛ خو اصلاً د انصاف او عدالت مړۍ دوی خپه کړې ده. امریکا او غرب په وروستیو کې د اسلام د نابودۍ لپاره په شریکه متې را بډ وهلې دي. د عربي نړۍ د تسخیر لپاره اسرائیلو ته بې شمېره مالي او نظامي مرستې ورکوي. مسلمانانو ته ډول- ډول بهانې جوړوي، کله په امریکا کې قرآنکریم ته اور اچوي کله په مکه او مدینه د یرغل ګواښونه کوي، کله د القدس د شهیدولو هڅه کوي. خو که څوک یې په مقابل کې د مخالفت غږ پورته کوي نو ترهګر بلل کېږي. په ټوله اسلامي نړۍ کې په مسلمانو اکثریتونو او اقلیتونو باندې ظلمونه د امریکا او غرب په اشاره کېږي. په افغانستان، عراق او ځینو نورو هېوادونو د مستقیم یرغل له لارې ظلمونه کوي، او په ځینو هېوادونو کې د هغو هېوادونو د مستبدو نظامونو نه کار اخلي او دامریکا په اشاره له خپلو مسلمانو رعیتونو سره ظلمونه کوي.

لکه: قزاقستان، قرغیزستان، ازبکستان، تاجکستان، ترکمنستان، شمالي قفقاز یا چیچنیا، فلسطین، کشمیر، هندوستان، یوګوسلاویا،

بوسنیا، کوسوو، البانیا، بلغاریا، اندونیزیا، فلپین، برما، چین، کمبودیا، الجزایر، مصر، سوډان، نایجریا، صومالیا، سوریه او داسې نور...

اسلامي هېوادونه د خپلو جابرو واکمنانو تر ظلم او ستم لاندې دي. د تاریخ په اوږدو کې که په پورتنیو هېوادونو کې د کفارو ظلمونه ثوک وګوري، واقعاً که ثوک اسلامي احساس ولري نو اوښکې به تم نه کړای شي. او د انتقام جذبه به یې را وپارېږي. په لکونو مسلمانان په ظلم سره شهیدان شول. د لکونو او میلونونو عفیفو مسلمانو تورسریو عصمتونه لوټ شول. چې په دې وروستیو لسیزو کې د دنیا د تاریخ کرغېړنې پاڼې زموږ د وروڼو په مظلومانه شهادت او د بې وسه خویندو په لوټ شویو عفتونو ډکې دي.

اوسنۍ امریکا چې د ترهګرۍ او وحشت له پولو اوښتې ده، ځان د بشري حقوقو دعوه دار او د مذاهبو احترام ته ژمن بولي. خو که ثوک په امریکا کې اسلام راوړي د تورو تمبو شاته غورځول کېږي، په افغانستان کې که عبدالرحمن پنجشېری مرتد کېږي نو امریکا او غرب یې تقدیروي او پنا ورکوي. په امریکا او غرب کې ږیره او شرعي حجاب د ترهګرۍ نښه بلل کېږي. عافیه صدیقي چې په امریکا کې محکمې ته بېول کېږي د وحشي قاضي پر وړاندې بربنډېږي په ابو

غریب کې د مسلمانو په لوڼو ډلییز تجاوز کوي. دا هېڅ پروا نه کوي، نه پرې ملل متحد غوږ گروي، او نه د بشر د حقوقو سازمان، نه د ښځو د حقوقو درواغجنه ساتندویه ټولنه غږ پورته کوي. خو که په سوات کې دروغجنه ویډیو خپرېږي چې یوه ښځه په دورو وهل کېږي، نو ټوله نړۍ په شور او غوغا راځي. که د جرمني په ډکه محکمه کې د قاضي په وړاندې په مروا الشربیني غوندې سپېڅلې او پاک لمنې مسلمانې مېرمن باندې د چاقو اتلس گوزارونه کېږي؛ او وژل کېږي، خاوند یې ټپي کېږي، د بشر د حقوقو ټولنې غږ نه پورته کوي. که اسرائیل شپه او ورځ په غزه باندې وحشي بمبارونه کوي، د غرب له خوا په شا ټپول کېږي. او که حماس یې په مقابل کې راپورته کېږي، نو دا ترهگري ده، او باید له منځه لاړ شي.

په افغانستان کې امریکایان په ودونو، جرگو، جنازو، مدرسو، کورونو او جوماتونو بمباري کوي، د شپې له خوا په کورونو وحشیانه چاپې غورځوي، دا د ځان لپاره حق بولي. خو که څوک د خپل ځان دفاع کوي، هغه ترهگر، القاعده او طالب شي.

څوک چې د اسلام په نامه را پورته شي بیا یې په ضد نړیوال ائتلاف شروع شي. د فرانسې پاچا اسلامي حجاب ممنوع اعلانوي، او

مسلمانې عفیفې ښځې د حجاب اغوستلو لپاره دولت ته ټکس ورکوي.

اخر اسلامي نړۍ ولې محکومه ده؟ د امت ځوانانو ولې ویده یاست؟ ولې غولېدلي یاست؟

دغه حقایق چې مسلمانان یې په سترګو ویني، باور نه پرې کوي. خو دا مزدورې رسنۍ، تلویزیونونه او راډیوګانې چې څه وایي بس کټ مټ یې مني.

هغه خلک چې ذهنونه یې په راډیو او تلویزیون جوړ شوي دي هغوی دې لږ سرونه په ګرېوان کې ټیټ کړي او حقایقو ته دې نظر وکړي.

د پاکستان د عبدالرشید غازي د مدرسې، جامعه حفصه او لال مسجد ښځینه شاګردانو د رخصت پر ځای عزیمت ته ترجیح ورکړه.

د اسلام او شریعت د مرستې لپاره تر مرګه په مدرسه کې پاتې شوې. د یو باوري سړي د خولې کیسه ده. هغه وایي پر هغه ورځ کله چې د پاکستان اجیر او غلام حکومت د لال پر مسجد خونخواره حمله وکړه، په سلګونو شاګردان یې پکې شهیدان کړل. تر څنګ یې د نجونو مدرسه جامعه حفصه هم بمبار کړه او د قرانکریم حافظانې یې په سرو

وینو کې ولمبولې. باوروکړئ پر هغه ورځ له جوماته د وینو لښتې روان و.

چا چې به د وینو په لښتیو کې لاس ونیو، یا به سترګه په لاس ورتله یاکوم هډوکی او یا د شهیدو خویندو وېښتان؛ ځکه پر دې ورځ ډېرې زیاتې مسلمانې خویندې شهیدانې شوې. ایا د دې خویندو څه ګناه وه؟ کوم جرم کوم جنایت یې کړی و؟ ولې پرې د ماشیندارو ګولۍ وچلېدلې؟ ولې د دین بلبلانې په سرو وینو کې ولمبېدې؟ ولې د هغوی تنکۍ ځوانۍ د پاکستان د ظالم حکومت د ظلم خوراک شوې؟

مسلمانه وروره! دا د اسلام په تاریخ کې د قربانیو هغه باب دی چې زموږ خویندو په خپلو وینو سره ولیکه؛ دا خو د اسلام لپاره د فاطمې، النورې، عافیې، عایشې، ناهیدې، زهرا، زینب او رقیې قربانۍ وې چې ور یې کړې او د اسلام پر دین باندې ستې شوې. مګر تا اې شبیره! اې جاویده! اې فریده! د اسلام لپاره کومې قربانۍ ورکړې؟ تا د اسلام لپاره څه وکړل؟

اې د دنیا په عیش او عشرت مستو خلکو! اې زړه نازړه خلکو! تاسو د اسلام لپاره کومې قربانۍ ورکړې؟ سبا به مو الله جل جلاله ته ځواب

څه وي؟ الله جل جلاله ته به کوم عذر وړاندې کوئ؟ ستاسو پوچ او بې منطقه دليلونه خو دې خويندو درته له خاورو سره خاورې کړل؟
اوس د نړۍ هغوځوانانو ته- چې د دښمن له ډاره يې د ذلت او بې غيرتي زنده ګي غوره کړې ده له زندان، مرګ او د صليب له بندګانو وېرېږي د جهاد او مبارزې سپېڅلې لاره يې پرېښې ده- د هغو غيرتي، حيادارو، عفيفو او په دين مينو خويندو او همدارنګه د هغو مظلومو خويندو، چې د نړيوال جبر او ظلم تر ستم لاندې دي هغه پيغام وړاندې کوم چې ددې خويندو شعار دی. هغوی دې خلکو ته څه وايي:
((مورږ هغه چا ته چې د کفارو له زندانونو، شکنجو او ظلمونو څخه وېرېږي، ورور نه شو ويلی. هېڅ يوه نجلۍ به چې د مسلمانې مور شيدې يې رودلې وي، دې ته تياره نه شي چې داسې بې همته ته ورور ووايي. که دوی په خپله فريضه کې سستي وکړي، د جنګ ميدان ته کوز نه شي؛ نو مورږ به خپل ټيکري ور واغوندو او د دوی زنګ وهلې اسلحې به پورته کړو. د کفارو په مخکې به خپلې سينې سپر کړو. زمورږ مينه او اطاعت د مېړنيو لپاره ده. د بې همته او کوڅه ډبو لپاره نه ده. که دوی زمورږ دابرو او عزت ساتنه نه شي کولی، د قيامت په

ورځ دې د خدای (ج) د غیرتي بندګانو په کتار کې د درېدو تمه نه کوي.
د اسلام لوښې که نن چاته ورور وايي هغه به د محمد بن قاسم په څېر غازي وي چې د قوم د یوې لور په فرياد يې په اوولس کلنۍ کې يو هېواد فتحه کړ. هغه به د معتصم بالله په څېر غيرتي ځوان وي، چې د مسلماني خور فرياد ورته ورسېد، لبيک يې ورته ووايه او هغه يې د کفارو له منګولو ښځه آزاده کړه. د قيامت په ورځ به هره مسلمانه مېرمن خپل بې همته مېړه هېر کړي، د خپلې خور په هغه مېړه به فخر کوي چې جامې يې د شهادت په وينو رنګ وي. په هغه ورځ به مسلماني ميندې وايي، چې زموږ زامن هغه بې همته او بې زړه نه دي چې د غليم د مرميو ګوزارونه يې په خپل ټټر وانه خيستل. زموږ زامن هغه غازيان دي، چې مېړانې او غيرت يې مسلماني ښځې د نړۍ په ټولو ښځو کې سرلوړې کړې. که دوی غواړي چې موږ يې په وياړ سره خپل ورونه وبولو، نو دوی ته ښايي چې پر خپلو چپنو د شهادت د وينو خاپونه راوړي. موږ ته دې خپل بدنونه را وښيي چې د غليم په مرميو سره ټپي وي. موږ به هغوی ته د فتحو ترانې ووايو. پر قبر به

ورته ګېډۍ- ګېډۍ ګلونه کېږدو. پر زخمونو به ورته ملهم او پټۍ ولګوو.

او په اخر کې موږ هغه چاته وروړ ویلی شو، چې د قربانۍ او سربازۍ ډګر ته وړاندې شي. زموږ مینه، محبت ،اطاعت ،او موسکاوې یوازې او یوازې د مېړنیو او غیرتیانو لپاره دي!!!

د مسلمه امت ځوانانو! آیا دې ته تیار یاست، چې د دې خویندو وروڼه شئ؟ دې غیرتي خویندو خو خپل د وروړګلوۍ شرایط درته وړاندې کړل. اوس تاسو څه کوئ؟ آیا د مېړنیو په کتار کې دربېږئ که د بې همتو؟ تاسو ته د قربانۍ، او سربښندنې لاره خلاصه ده نن سبا چې ته غیرت ونه کړې، بیا به یې کله کوې؟ د دې مظلومو خویندو د بې کسۍ تصور وکړه، د قوم د هغو لوڼو کریږو او فریادونو ته غوږ ونیسه چې پاکو لمنو ته یې د وحشي کفارو لاسونه ورغځېدلي دي، آسمان ته په حیرت او حسرت سره ګوري. او په ژبه یې دا وینا جاري ده چې هغه زموږ د عصمت او ابرو ساتونکي په کومه ولاړل؟ زموږ په غیرتي بچیانو او زړورو وروڼو څه وشول؟

په آزاده نړۍ کې چې پر محکومو ولسونو کوم د ظلم اورونه بل دي، دا اورونه نه مړه کېږي. د دې اور بڅري به تازه کېږي. د دې اور لمبې

به خامخا د ظالمانو تر محلونو رسېږي. دا واقعات چې موږ درته ذکر کړل، دا د نړۍ د ظلمونو داسې مثال دی لکه (مشت نمونهء خروار).
په برما کې ماشومان په اور سوځول کېږي، په سوریه، عراق، فلسطین، مصر، سوډان،صومالیا، چیچنیا، هند، چین او د نړۍ په نورو اسلامي هېوادونو کې چې کوم ظلمونه ترسره کېږي موږ ترې ناخبره یو او د هغو ټولو د بیانولو طاقت له چا سره نشته.
خو کوم د ظلم اور چې زموږ په ګران هېواد کې بل دی، دا نه مړ کېږي. دغه اور چې د پنجوایي د زنګاوات[٤] او سیاګرد[٥] معصوم ماشومان او تور سرې یې سوځولې دي هېڅ کله نه شي مړ کېدای. له دې اورونو به د انتقام لمبې پیدا کېږي. له دې مظلومو وینو به د انتقام جذبه راپورته کېږي. په دې خاوره کې به داسې غازیان پیدا کېږي چې د

٤- د زنګاوات پېښه په ۲۰۱۲ کال د مارچ میاشتې په ۱۱ تاریخ هغه وخت پېښه شوه، چې وحشي یرغلګرو د کندهار پنجوایي ولسوالۍ په زنګاوات کلي باندې چاپه واچواله او ۱٦ ملکي افغانان ښځې او ماشومان یې په شهادت ورسول او وروسته یې د یوې کوټې ۱۱ شهیدانو شویو مېرمنو او ماشومانو ته اور ورته کړ.
٥- په ۲۰۱۴ کال د جنوري میاشتې په ۱۵ د پروان په سیاګرد ولسوالي د وازغر په دره کې د اشغالګرو له خوا د ملکي خلکو په کورونو سخته بمباري وشوه، چې په نتیجه کې یې ۱٦ ملکي افغانان د ښځو او ماشومانو په ګډون شهیدان شول او ۲۸ نور ټپیان شول او لس کورونه په بمبار کې وران شول.

ظلم له غرونو سره به ډغرې وهي. دا جګړه به هغه وخت پای ته رسېږي چې کله د غازیانو او مسلمانانو د وینو اخرني څاڅکي هم وڅڅېږي.

د یو اولس د عظمت تاریخونه تل په هغو وینو لیکل کېږي چې تویېدلو ته بې تابه وي کله چې وینې وچې شي اوښکې بیا نه پکارېږي. نن چې د حق او باطل تر منځ ستره معرکه روانه ده، د مادي نړۍ د سپر طاقت او د ایمان مقابله ده. موږ پر هغه خدای جل جلاله باور لرو چې ۳۱۳ تنه یې پر زرکسانو بریالي کړل. زموږ خدای هغه دی چې که مو من ژوندی وي غازي او که مړ شي شهید به وي. زموږ خدای هغه ذات دی چې د قیصر او کسرا مغرور تاجونه یې د سارایي عربو په پښو کې وغورځول. موږ د خپل پیغمبر حضرت محمد مصطفی صلی الله علیه وسلم د حقې وینا تصدیق کوو چې فرمایي (اَلْجِهَادُ مَاضٍ اِلَی یَوْمِ الْقِیَامَةْ) موږ به تر قیامته د ظلم او کفر پر خلاف جنګېږو.

نړیوالو صلیبي او یهودي مستکبرینو چې د اسلامي نړۍ د زوال کوم خوبونه لیدل، نن یې د خوبونو تعبیر سرچپه را وخوت او دا ارمانونه یې له خاورو سره خاورې شول.

که صلیبي یرغلګرو پر هغه خاوره چې پر سینه یې د محمود غزنوي، احمدشاه ابدالي، او اکبرخان یادګارونه لیک دي او د غیرتي بچیو د وینو په څاڅکو سره تازه ، سمسوره او آزاده وه ناروا پوځي یرغل وکړ؛ خو د دې خاورې غیرتمنو بچیانو یو ځل بیا د پلرونو هغو زنګ وهلیو اسلحو ته لاس کړ، چې څو ځلې یې د دې غلیم پر باباګانو ګرمې کړې وې.

د دې خاورې فدایي بچیانو د نړۍ په تاریخ کې هغه زرین باب جوړ کړ چې د بدن په غوښو، هډونو، او وینو به لیکل کېږي.

دې اتلانو نړۍ ته د حریت زېرى ورکړ. د نړۍ سپر طاقتونه یې را ځملول. د نړیوالو غرور یې مات کړ. د اسلام جنډه یې هسکه کړه. د نړۍ د محکومو او کړېدلو مسلمانانو زړونه یې یخ کړل. هو: د حقې لارې مجاهده! د نړۍ د ټولو مظلومو مسلمانانو د امید او هیلو سترګې ستا په لور کږې دي. په داسې وخت کې د امت وروستۍ ارزو ته یې. ته مو د وخت ایوبي یې. ته د نړۍ د مسلمانانو د خوبونو تعبیر یې او ته مو داسلامي امت وروستۍ مورچل یې.

خوږو او دردمنو مسلمانانو وروڼو او خویندو! ستاسو د نېکو دعاګانو پر هیله!!!!!!!!.

نقیب الله احمدي

(ننګرهار اسلامي پوهنتون)

۱۳۹۳/۱۱/۲۹